

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 12

prosinec 1999

16
Cena 8 Kč

2000 let

Z obsahu:

Na rozhraní
letopočtu

STRANA 4

P. Cukrovi je 83 let

STRANA 6

Rozhovor:

P. Jiří Voleský

STRANA 8-9

Katedrála plná rytířů

STRANA 9

Program

Radia Proglas

STRANA 12

Soužití Rómů a
Čechů

STRANA 14

Putujeme

STRANA 16-17

Vánoční dvojčíslo s rozšířeným obsahem — 24 stran

Bůh na nás nezapomněl. On nás všechny bez konce něžně drží v rukách svých.

E. M. Rilke

Rozloučení s Josefem Luxem

Praha: Rozloučení s bývalým předsedou KDU-ČSL Josefem Luxem se konalo 29. 11. ve Svatovítské katedrále. Bohoslužbě předsedal a promluvu pronesl pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Prezident republiky Václav Havel pronesl proslov a slova se ujal také předseda KDU-ČSL Jan Kasal. Apoštolský nuncijs v ČR Giovanni Coppa přednesl text soustrastného telegramu z vatikánského Státního sekretariátu:

„Svatý otec je zde přítomen svojí vroucí modlitbou za zesnulého pana Josefa Luxe — pamětliv svědectví jeho křesťanského života a obětavého úsilí o zvelebení občanského společenství, kterými pan Lux sloužil drahému českému národu. Jeho Svatost prosí Pána, aby duši zesnulého milosrdně přijal mezi své vyvolené...“

Několik tisíc věřících a stovka kněží zaplnily také kostel a přilehlé náměstí v Chocni, kde se následující den konal pohřeb Josefa Luxe.

Deklarace práv počatého dítěte

Praha: Tzv. Deklaraci práv počatého dítěte vyhlásily 22. 11. v síni státních aktů Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR u příležitosti 10. výročí přijetí Úmluvy o právech dítěte nevládní organizace Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže, Občanský institut a Hnutí Pro život ČR. Cílem deklarace je uvést do souladu náš právní řád s Listinou základních práv a svobod, která je součástí české ústavy, a která stanoví, že lidský život je hoden ochrany již před narozením. Podporu Deklaraci vyjádřilo množství osobností kulturního, církevního a vědeckého života.

Předseda ČBK kardinál Miloslav Vlk uvítal Deklaraci jako jasné připomenutí jedinečné hodnoty lidského života již od početí, a jeho nedotknutelnos-

ti. Tento poznatek... spočívá v přesvědčení o tom, že člověk je člověkem od početí a nikdy by se jím nemohl stát, pokud by se jím od začátku nebyl. Nenarozené dítě je nejen hodno ochrany už od početí, ale má na veškerou ochranu i právo.

Více informací je k dispozici na internetové adrese <http://www.prolife.cz>.

Posílení role laiků v církvi

Lublaň (SLO)/KAP: Delegáti synody katolické církve Slovinska se vyslovili pro posílení úlohy laiků v církevním životě. Synoda se koncem minulého týdne sešla na svém prvním zasedání. 314 delegátů — mezi nimi 97 laiků — obdrželo pracovní teze, které shrnovaly dvouletý diskusní proces na různých úrovních, od farností až po diecéze.

Během zasedání také zazněl požadavek, aby při druhém zasedání synody v příštím roce byl počet duchovních a laiků stejný. Při svolání synody přede dvěma lety slovinští biskupové zdůraznili, že cílem synody nejsou povrchní změny v rámci církve, ale důležitý přínos k obnově společnosti.

Připomínáme, že v české církvi je synoda ve své přípravné fázi, která probíhá především na úrovni sněmovních kroužků.

Papež navštíví Izrael v březnu 2000

Vatikán (VIS): Papež Jan Pavel II. navštíví Izrael v březnu roku 2000, jak uvedl na tiskové konferenci ve Vatikánu arcibiskup Crescenzo Sepe — sekretář Centrálního výboru pro Velké jubileum roku 2000.

Dále arcibiskup Sepe seznámil veřejnost s plánovaným programem Svatého otce a Vatikánu v roce oslav milénia. Od 24. 12. 1999 do 6. 1. 2001 se má papež podle plánu zúčastnit celkem 65ti akcí zaměřených k Velkému jubileu. Zahájení a

ukončení Jubilejního roku je spojeno se symbolickým otevřením a zavřením Svaté brány ve Svatopetrské bazilice.

Útlak v Číně

Čína/New York/KNA: Skupina katolíků v New Yorku otevřela internetovou stránku o náboženském pronásledování v Číně, která mj. na fotografiích a videu dokumentuje zboření katolického chrámu sv. Josefa blízko Fuzhou v jihozápadní Číně, postaveného před několika lety za 250 000 dolarů, které mezi sebou vybrali čínští katolíci v New Yorku. Internetová adresa: www.freechurchforchina.org.

Hymna k jubileu

Řím (I)/KNA: Oficiální hymna k Jubilejnímu roku 2000 poprvé vysílala v listopadu italská rozhlasová stanice Rai Uno. Sóla zpívá italský tenorista Andrea Bocelli. Refrén slavnostní písně, doprovázené velkým sborem a orchestrem, má text: „Gloria a te Cristo Gesu“ (Sláva Tobě, Ježíši Kriste). Papež Jan Pavel II. osobně pozval letos v létě nevidomého zpěváka do letního sídla v Castel Gandolfo k nazpívání písně. Oficiální hymna zazní v průběhu

Jubilejního roku při četných příležitostech.

Zemřel opat Vít Bohumil Tajovský

Želiv: Ve věku 87 let zemřel v sobotu 11. prosince emeritní opat želivského kláštera premonstrátů Vít Bohumil Tajovský. Opat Tajovský byl dlouholetým věznem komunistických žalářů v souvislosti s tzv. čišošťským zázrakem, od něhož právě v den jeho smrti uplynulo přesně 50 let. Pohřeb zesnulého se bude konat 20. prosince v 11.00 hodin v chrámu Narození Panny Marie v Želivě.

Svůj úřad opata kanonie předal Bronislavu Ignáci Kramárovi 30. 9. 1999.

Volba kandidáta na děkana KTF UK

Praha: Ze dvou kandidátů na funkci děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy (KTF UK) pro období 2000-2002 dali členové Akademického senátu (AS) KTF UK přednost prof. ThDr. Václavu Wolfovi (9 hlasů) před dosavadním děkanem prof. ThDr. Jaroslavem V. Polcem (3 hlasy). Volba proběhla 8. 12. v budově KTF UK v Praze.

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává litoměřické biskupství; adresa redakce: Římskokatolická farnost Smržovka, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: V. Fišerová

Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník IV., číslo 12

Datum vydání: 19. 12. 1999

Uzávěrka příštího čísla: 6. 1. 2000

Cena jednoho čísla: 8 Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze

Abyste věděli o jubileích kněží naší diecéze včas, otiskujeme v tomto čísle výročí za prosinec i za leden, zatímco v dalších číslech najdete jejich seznam vždy na následující měsíc. Věříme, že tuto změnu oceníte.

Narozeniny

- 7. 12. Jan Peprla — 79 let
- 9. 12. Josef Hurt — 35 let
- 16. 12. Jaroslav Stříž — 47 let
- 17. 12. Jan Rob SDB — 85 let
- 22. 12. František Kocman — 63 let
 - 1. 1. Rudolf Prchal — 68 let
 - 1. 1. Antoni Kośmidek — 35 let
 - 2. 1. Josef Cukr SJ — 83 let
 - 3. 1. Ladislav Kubíček — 74 let
 - 4. 1. Oldřich Vinduška — 82 let
 - 4. 1. Gabriel Miroslav Kubík OFM — 45 let
 - 6. 1. Hynek Šťastný — 66 let
 - 7. 1. Josef Petrák — 80 let
 - 7. 1. Stanislaw Bochenek SVD — 53 let
- 15. 1. Václav Jindřich Gajzler OP — 56 let
- 16. 1. Mons. Václav Červinka — 78 let
- 16. 1. Milan Matfiak — 47 let
- 20. 1. Vilém Vraný, jáhen — 67 let
- 20. 1. Jiří Sucharda — 42 let
- 21. 1. Josef Stejskal — 78 let
- 21. 1. Rafal Wala — 30 let
- 24. 1. František Tomšík — 79 let
- 26. 1. Josef Chyba — 40 let
- 31. 1. Jan Chmelař — 69 let

Výročí svěcení

- 8. 12. Pavel Jančík — 26 let
- 8. 12. Jaroslav Macoun — 26 let

V prosinci tohoto roku byl litoměřickým biskupem oficiálně jmenován šéfredaktorem časopisu Zdislava P. Michal Podzimek. Zároveň byla přesunuta redakce z Janova nad Nisou na adresu **Římskokatolická farnost Smržovka, 468 51**. Nové telefonní a faxové číslo je 0428/38 23 65. E-mailová adresa zůstává v platnosti. Prosíme, abyste korespondenci posílali již na novou adresu.

Adventní člověk

Křesťan je člověk adventní. Stále očekává Toho, o kterém ví, že už jednou přišel. Připravuje se, aby přivítal výročí té největší události, která se v dějinách lidstva odehrála.

Na tu přípravu nám Církev nabízí čtyři týdny adventu. Zvláště ten letošní je významný, vždyť chceme slavit poslední výročí Kristova narození před rokem 2000. Nejedná se o přípravu vnější, úklidem či sháněním dárků, nýbrž vnitřním postojem. „Srovnat cestu Pánu“, jak k tomu vybízel sv. Jan Křtitel, znamená odstranit hory naší pýchy, domýšlivosti a lakoty, současně pak zahrnout údolí nedostatků naší lásky, vlídnosti a ochoty pomáhat svému bližnímu.

V naší nelehké situaci, uprostřed mravní temnoty dnešní společnosti, nám však svítí světlo z betlémské jeskyně, které nám dává jistotu, že Bůh na nás nezapomněl. Skutečnost Jeho příchodu je posilou do všech nejistot, které nás mohou očekávat. On přece ví o všech našich bolestech, těžkostech i prohrách. On ví, co potřebujeme a po čem toužíme. Vždyť On nás má nekonečně rád, On nás všechny „bez konce něžně drží v rukách svých“ (E. M. Rilke).

Tuto jistotu vám všem k Vánocům vyprošuje

Váš †Josef Koukl, biskup litoměřický

Děkujeme za přízeň...

Na konci roku 1999 děkuje redakce našeho diecézního časopisu Zdislava všem svým čtenářům za jejich celoroční přízeň. Děkuje i všem, kdo do časopisu po celý rok přispívali a umožnili vám všem, abyste poznali, co se kde v naší diecézi zajímavého děje – i jaké názory a myšlenky mají různí lidé v různých oblastech našeho regionu. Chtěli bychom, aby časopis Zdislava byl pro každého z vás časopisem, který vám pomůže žít dobrý život podle Božích představ a který vám dá snad i inspiraci k tomu, abyste vytvářeli dobré společenství ve vaší farnosti a snažili se podle svých možností rozvíjet nejrůznější aktivity.

Doufáme a těšíme se, že budeme dostávat od vás, čtenářů, stále více zpráv z celé naší diecéze – od mladých, od jáhnů, kněží i členů různých řeholních komunit, od lidí svobodných i od manželských párů a od seniorů..., aby pak Zdislava mohla svým čtenářům podávat skutečný obraz o dění i o problematice naší diecéze. Za

minulé příspěvky ze srdce děkujeme a o nové velice prosíme.

Do všech koutů naší diecéze posíláme upřímné vánoční přání všech členů naší redakční rady: ať se každý z vás snaží slavit Vánoce doopravdy jako narozeniny Božího Syna. Přejeme vám, ať zase o něco více pochopíte velkorysost Boha Otce i lásku Božího Syna, který přišel s námi sdílet náš lidský úděl, který přišel, aby každého z nás i teď, v této době, naučil dobře žít, opravdu správně milovat a nesobecky sloužit. Ať každému z vás ve chvílích ztišení u jeslí sám Boží Syn dá odpověď na všechny vaše otázky a řekne, co od vás chce v každém obyčejném všedním dni. Ať k tomu u jeslí načerpáte mnoho sil a povzbuzení. A prožijete tu krásnou, ničím nerušenou, pravou vánoční radost, která ať vás provází a dává vám světlo na všechny cesty vašeho života i v roce 2000.

Na rozhraní letopočtu

Vilém Vraný

Pokud by se snad čtenář obával, že i Zdislava se bude zabývat různými apokalyptickými předpověďmi spojovanými s rokem 2000, pak hned na začátku slibme, že se budeme držet prostých faktů.

Rok církevní a rok občanský

První neděli adventní (letos 28. listopadu) nám začal nový církevní rok. Z liturgického kalendáře víme, že církevní (liturgický) rok vrcholí o velikonočních slavnostech Zmrtvýchvstání Páně, která tentokrát připadne na neděli 23. dubna 2000. Jako obvykle končí liturgický rok posledním dnem mezidobí před dalším adventem — v roce 2000 dnem 2. prosince.

Pro křesťany není tedy změna občanského letopočtu zase až tak závažnou událostí. Skutečnost, že občanský rok bude tentokrát končit třemi nulami dělá jisté starosti lidem od počítačů. My ostatní si na to jako obvykle rychle zvykneme. Spletme-li se v prvních dnech ledna, tak se až tak moc velká chyba nestane.

Co však přece jen s přelomem letopočtu? Co s letošním Silvestrem? Mnozí naši spoluobčané jej budou oslavovat asi vehementněji, i když v podstatě způsobem obvyklým a nám důvěrně známým. Vzroste spotřeba alkoholu i obrat pohostinských zařízení; policie, zdravotníci a hasiči budou mít starostí více než obvykle.

A co my křesťané?

Svatý Silvestr doplatil na to, že jeho svátek připadl na dobu vánoční a navíc na poslední den v občanském roce, takže se na něj trochu zapomnělo a jeho jméno je zprofanováno. Přitom je to světec hodný připomenutí. Za mocné podpory císaře Konstantina spravoval v letech 314 až 335 církev již svobodnou a také on se zasloužil o mohutný rozmach křesťanství v celé římské říši. V době jeho pontifikátu se konal mimořádně významný první všeobecný církevní sněm, a to v Niceji roku 325. Tam má svůj počátek naše nicejsko-cařihradské vyznání víry, které se společně modlíme při každé nedělní mši svaté.

Při večerní mši svaté 31. prosince se tradičně používá formulář votivní mše věnované počátku církevního roku. V modlitbách děkujeme Pánu za všechno, co nám v uplynulých měsících ze své lásky dal a prosíme za další Boží pomoc a ochranu. Pamatují si na dobu (ne tak dávnou), kdy pan farář využíval právě této příležitosti k tomu, aby poděkoval za spolupráci svým farní-

kům (a to i jmenovitě), řekl, co všechno se za ten rok ve farnosti podařilo vykonat a co nás ještě v příštích měsících čeká.

Na Nový rok slavíme 1. ledna jeden z nejvýznamnějších mariánských svátků — Slavnost Matky Boží Panny Marie, oktáv Narození Páně. Je to pochopitelné, neboť v osobě Matky Boží se obracíme i k matce Církve, tedy i k matce naší. Na 1. leden pak připadá také světový den modliteb za mír.

Čím je pro nás rok 2000 výjimečný?

Uběhly tři roky přípravy na Velké jubileum roku 2000. Počátkem vánočních svátků se otevřením bran všech římských bazilik započne Milostivé léto. Začneme se připravovat na společnou národní pouť do

Říma, která se má uskutečnit od 31. 3. do 2. 4. a která vyvrcholí mší svatou v katedrále svatého Petra. Tedy právě v té bazilice, kterou za svého života začal budovat svatý papež Silvestr.

Jak je tomu se změnou občanského letopočtu?

Mezi lidmi se vžila představa, účelově podporovaná, že rok 2000 bude prý prvním rokem třetího tisíciletí. Není tomu tak. Uvažujte s námi: máme-li množinu o deseti prvcích, pak prvnímu prvku z této desítky přidělíme číslo 1 a tomu poslednímu číslo 10. Máme-li například sešit o 100 listech a chceme-li tyto listy očíslovat, pak první list dostane číslo 1, druhý 2 a ten úplně poslední číslo 100. Ten sešit úplně popíšeme a chceme v našich zápiscích pokračovat v obdobném sešitě rovněž o 100 listech, a to pokračováním původního průběžného číslování listů. Nezbyvá nám pak již nic jiného, než první list druhého sešitu očíslovat pořadovým číslem 101, druhý 102 a ten poslední číslem 200. A tak můžeme po-

kračovat dále. Století (naš sešit) za stoletím, tisíciletí za tisíciletím.

Jinak řečeno: první tisíciletí našeho letopočtu (po Kristu) začíná rokem 1 (jedna). Žádný rok nula neexistuje! První tisíciletí končí rokem 1000 včetně. Druhé tisíciletí tedy začíná rokem 1001 a končí rokem 2000, přesně 31. 12. 2000. Takže na příchod dalšího tisíciletí našeho letopočtu si musíme počkat až na 1. leden 2001. Třetí tisíciletí jsme tedy poněkud předběhli, ale pramálo na tom záleží.

Je náš letopočet skutečně křesťanský?

Takto položená otázka je poněkud zavádějící. Nepočítá totiž s tím podstatným, a tím je naše křesťanské posvěcování času.

Ono totiž na tom číslování roků konec konců až tak moc nezáleží. Na náš letopočet jsme si již zvykli a oprávněně bychom se bránili jeho změně, jakkoliv i takové snahy existují.

Za dob svatého papeže Silvestra asi nikomu nevadilo, že se roky číslovají tzv. dioklecianovou érou. V šestém století však již zesílilo mínění, že dosavadní pohanskou éru počítání roků je třeba nahradit něčím lepším, takřkajíc naším, křesťanským. Židovské nebo byzantské počítání let se příliš nehodilo. Myšlenka počítat běh roků od narození Ježíše Krista byla jistě zbožná a snaha sjednotit nějakým způsobem alespoň evropský kalendář byla určitě oprávněná, dokonce moderní.

Vzhledem k neznalosti historických pramenů (dalo se tak v „temném“ šestém století) se časové stanovení počátku nové, křesťanské éry příliš nepovedlo. Ani dnes přesně nevíme, který rok se náš Spasitel narodil.

Ale toho roku, počátku našeho letopočtu čili tzv. křesťanské éry, byl náš Pán Ježíš Kristus dítětem. V roce jedna n. l. mu zřejmě ještě nebylo 12 let (srv. Lukáš 2, 41 nn). Můžeme o něm však říci slovy evangelisty: „Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.“ (Lk 2, 40.)

Ono však až tak moc na přesném datu narození Páně nezáleží. Všichni víme, že podstata spočívá v jeho životě, kterým nám ukázal životní cestu, v jeho vykupitelské smrti za nás a slavném vzkříšení. A tak nám vůbec nevádí, že se toho inkriminovaného roku 1 n.l. neudálo nic, co by historici nebo evangelisté považovali za hodné zaznamenání. Vykupitel tady již byl, i když nepoznan, mezi lidmi. A dějiny naší spásy se začaly odvíjet v souladu s Boží Prozřetelností až po naše dny.

Svatá rodina

Když jsme si u nás na faře povídali s dětmi o narození Božího Syna, rozložila jsem jednou před dětmi různé vánoční pohlednice a děti měly sledovat, jak se jednotliví malíři — každý svým způsobem — snažili vyjádřit, co je na Svaté rodině zaujalo. Bylo opravdu zajímavé, jak si děti všimaly i malých detailů...

Napadlo mě při tom, že ve vánoční době často o Svaté rodině mluvíme, ale málokdo z nás si asi uvědomuje, že svatá má být i každá naše rodina podle Kristova příkazu: „Buďte svatí, jako i já jsem svatý.“ To znamená, že svatý má být i každý z nás, mají být svatí i naši manželé, svaté manželky, svatí mužové, svatí rodiče, svaté děti...

Určitě je vám jasné, v čem spočívá svatost rodiny nazaretské! Především v tom, že uprostřed ní byl neustále Ježíš. Žili s ním

— Maria a Josef, žili den po dni. tvář v tvář Božímu Synovi. V centru jejich pozornosti byl Ježíš! A jak je tomu v naší rodině? Je Ježíš opravdu stále v centru pozornosti všech členů rodiny? Od těch nejmenších, kteří se Ježíše teprve učí poznávat, kteří vstřebávají do sebe jeho slova, příběhy jeho života, jeho moc, jeho lásku právě taky k dětem, k potřebným, nemocným, trpícím... Jak děti rostou, prohlubujeme stále jejich poznání Kristova příkladu? Najdeme si chvíli,

abychom si s dětmi o tom povídali, přečetli si něco třeba z obrázkové bible, aby jednotlivé příběhy děti oslovily, barevné obrázky aby na děti působily? Učíme děti a pak i dospívající, aby se snažili poznat, co od nás Ježíš chce, k čemu nás chce přivést, na čem mu záleží? Že si k tomu můžeme vybrat i některé písničky, kterých už máme poměrně dost, to také pomůže k hlubšímu poznání Ježíše.

A jak poznáváte Božího Syna vy, rodiče? Každý si sami dejte odpověď — jasnou a pravdivou.

A další věc: Všichni ve Svaté rodině se snažili plnit na prvním místě to, co od nich chtěl Bůh. A víme, že to od samého začátku vůbec nebylo lehké — ani pro Marii, ani pro Josefa a později ani pro Ježíše. A není to lehké ani pro žádného z nás, pro žádného člena naší rodiny — to víme až moc dobře. Máme-li být svatí, měli bychom usilovat i o to, abychom poznali, co od kaž-

dého z nás chce Bůh — a plnit to, i když nás to bude stát mnoho času, mnoho sil i překonávání sebe. To určitě každý z nás dobře víme. A také je nám snad jasné, že Pán nám dá to, co k tomu potřebujeme, když o to budeme stát. Tomáš Merton říká: „Vše, co je zapotřebí, aby byl člověk svatý, je chtít být svatý. Copak nevěříš, že Bůh z tebe udělá to, k čemu tě stvořil, když dáš svůj souhlas k tomu, aby to udělal? Chcete tvrdošijně být svatými? Tvrdošijně!? Svatými jsme natolik, nakolik chceme! Nehoříme-li ještě jako svatí, je to proto, že o to neprosíme a nespolupracujeme s Duchem svatým.“

A při tom bychom neměli zapomínat na to, co řekla Ježíšova Matka v Káně: „Cokoliv vám můj syn řekne, to udělejte.“ Jde o to, aby se všichni v rodině postupně učili naslouchat tomu, co každému z nich zvlášť i celé rodině říká Ježíš — a co je tedy třeba udělat. Neplnit jenom svoje vlastní plány, svoje záměry, ale především to, co právě od naší rodiny, právě v téhle chvíli, v téhle situaci, v dnešním dni chce Pán.

„Svatost je v lásce. Řekněme — v neobyčejné lásce, se kterou člověk dělá obyčejné věci. Svatost roste u psacích stolů, u soustruhu, u sporáku...“ říká Dominik Pecka. Rozumíme dobře? I u sporáku, i u těch nejobyčejnějších prací doma — při praní, žehlení, vaření, úklidu, při spravování nebo při přebalování nemluvnat... I tehdy roste

naše svatost, děláme-li to všechno s neobyčejnou láskou. Staráme se přece o svého Krista. Jako Maria, jako Josef. Podle Kristových slov, která tak často připomínala Matka Tereza:

„Cokoliv jste udělali jednomu z nejmenších mých bratří, udělali jste mně.“ Je nám to jasné?

Přeji každému z vás ve vašich rodinách, abyste ve vánočních chvílích u jeslí Božího Dítěte zas víc poznali, co udělat, abyste byli opravdu svatá rodina. „Narození, ze kterého se o Vánocích radujeme, to není jen narození Ježíše Krista, ale i naše vlastní narození. Ve vánoční noci se v každém z nás musí zrodit něco úplně nového. Každý muž, každá žena, každý člen rodiny je povolán k tomu, aby se zrodil pro něco nového, aby se v nich zrodilo něco nového, aby poznali, že je nutné zrodit se k novému životu.“ Přeji vám to ze srdce.

Anežka Zdislava

Vánoce v Pasekách nad Jizerou

Vázení přátel a čtenáři Zdislavy,

přestože jsme zcela okrajová farnost litoměřické diecéze, dovolujeme si Vám napsat, jak se chystáme oslavit letošní Vánoce:

Na svátek svatého Jana (27. 12.) v 17 hodin při mši svaté spojené s tradičním posvěcením a rozléváním vína „Pij lásku svatého Jana“ provede Svatováclavský sbor a orchestr Českou mši vánoční „Hej, mistře“ Jakuba Jana Ryby.

Ve středu 29. 12. v 17 hodin budou v paseckém kostele u jesliček zpívat děti Svatováclavského sboru krkonošské koledy.

Hlas mělnických zvonů

Když slyším v neděli a o svátcích zdáti hlas starých mělnických zvonů z proboštského kostela, ztiším se, abych si vychutnal jejich lahodný souzvuk. Hlavou mi táhne vzpomínka na mládí, kdy jsem také pomáhal zvonit. Současně kvitují s povděkem, že se najdou i dnes ruce ochotné uchopit provazy zvonů a připomínat lidem ve městě i širokém okolí, že je den Páně. Rád bych proto touto cestou poděkoval, jistě nejen za sebe, dnešním zvoníkům od sv. Petra a Pavla. Snad je sdělení, že jejich zvony je slyšet až ve 4 km vzdáleném Velkém Borku, potěší.

Poděkování patří Jendovi Grossovi, který již jako malý chlapec přivedl ke zvonění svého otce a strýce. Dnes mu pomáhají další ministranti, Marian Ondřej a Jiří Štěrba. Doufám, že jsem ni-

koho nevynechal, pro jistotu se předem omlouvám.

Roku 1993 přibyl ke dvěma velikým zvonům z roku 1690 třetí, zasvěcený sv. Anežce České a Zdislavě. Stalo se tak opět za vydatné pomoci mladých farníků, varhaníka Františka Šťastného a Honzíka Grosse, kteří trpělivě sháněli potřebný kov pro odlití zvonu. Pomáhali i další dobrodinci, ale nadšení výše zmíněných zapalovalo a dodávalo odvahy náročné dílo dokončit. Nový zvon na elektrický pohon posvětil 22. srpna 1993 otec biskup Josef Koukl.

Jsme rádi, že se u oltáře objevily i mladší tváře chlapců ministrantů, Romana Vacka a Pavla Schustera. Věříme, že i oni si, až povyrostou, budou s mělnickými zvony rozumět.

František Purš

Neuvěřitelné: P. Cukrovi je 83 let

Prezident České republiky Václav Havel předává P. Cukrovi stání vyznamenání „Za zásluhy“

V neděli 2. ledna oslavil P. Josef Cukr SJ z Bohosudova své 83. narozeniny. Pokud jste měli možnost se v poslední době s otcem Josefem setkat, zaslechnout alespoň něco o jeho neutuchající aktivitě anebo jej alespoň zahlédnout na obrazovce televizoru, když mu pan prezident k výročí 28. října na Hradě předával vyznamenání „Za zásluhy“, pak nám dáte za pravdu v tom, že zní až neuvěřitelně skutečnost, kolikrát on již slavil své narozeniny. A to nebereme v úvahu to, kolikrát tyto narozeniny „slavil“ v podmínkách, které bychom asi nikomu nepřáli: od Terezína přes službu v PTP až po Mírov, Jáchymov, Kartouzy a Leopoldov. Od roku 1946, kdy byl po absolvování Heythrop College v Anglii vysvěcen na kněze, se svému duchovnímu povolání nikdy nezpronevřil. V důsledku toho, že

mu bylo režimem znemožňováno pracovat přímo v duchovní správě, živil se sice jako skladník nebo opravář, ale vždy a za všech okolností se dokázal lidsky přiblížit svým bližním a předávat jim něco ze svého nezdolného optimismu. Postupně, jak represivní aparát v osmdesátých letech slábl, stávala se fara v Bohosudově místem osvěty. Zde bylo možno načerpat aktuální zprávy o dění v církvi, orientovat se v někdy složité společenské situaci a především posílit se nefalšovaným výkladem Božího slova. Listopad 1989 znamenal pro otce Cukra otevření nových možností působení. Dovedl vždy před sebe stavět úkoly velké, ale reálné. V daném případě bylo především výsledkem jeho neúnavné práce to, že objekt bohosudovských kasáren byl vrácen církvi, že v krátké době došlo

ke vybudování a zařizení prostor biskupského gymnázia (a nyní i základní školy), že v podstatě bylo zvládnuto personální zajištění této církevní školy, která se nyní již může pochlubit svými prvními maturanty.

Zdálo by se, že za těchto okolností otec Josef Cukr může s klidem a vědomím dobře vykonané práce odejít na zasloužený odpočinek. To by však nebyl on. Prozradil nám, když jsme mu přišli gratulovat ke státnímu vyznamenání, že nyní pracuje nad kapitolami z dějin Bohosudova. Vždyť dějiny Bohosudova — ty vzdálenější i ty současné — jsou těsně spjaty s činností Tovaryšstva Ježíšova, tedy řádu, ke kterému se otec Josef vždy právem hlásil.

Otec Josef Cukr je muž, který nejen pozorně sleduje a reflektuje dění v naší společnosti a církvi, dovede stručně a výstižně pojmenovat rozhodující uzlové body, ale především říci, co by se v dané situaci mohlo a mělo dělat. Žádný akademismus a plané filosofování. Vědomí a znalost životní reality, našich možností, ale i úkolů, které na sebe jako křesťané dobrovolně bereme. Tedy to, co všichni velmi potřebujeme.

Redakce Zdislavy je ráda, že P. Josef Cukr je shodou okolností prvním katolickým knězem, kterému v nastávajícím novém roce přeje hodně Božího požehnání do dalších let.

Vilém Vraný

Bohosudovská nota 1999

V kapli Biskupského gymnázia v Bohosudově se opět sborově zpívalo. K uctění památky 17. listopadu zde již popáté proběhl tradiční festival žákovských a studentských pěveckých sborů.

V pátek 19. listopadu se představili nejmenší zpěváci z mateřských škol — Cibuláček z Dubí, Zvoneček i Sluníčko z Krupky, sbor krupské ZŠ B. Němcové, Poupata ze ZŠ Maršovská, Berušky a všichni žáci ZŠ při Biskupském gymnázium.

Den nato, 20. listopadu, se představily sbory studentské. I když jde o přehlídku nesoutěžní, všechna sborová vystoupení sleduje odborná porota, jejíž členové — pedagogové katedry hudební výchovy PF UJEP a teplický skladatel dr. Jan Bůžek — hodnotí práci sbormistrů a pečují tak o další růst sborového zpívání.

Porotu i diváky zaujala Fontána ze ZŠ Maršovská v Teplících. Z jejího vystoupení je patrné, že jde o školu s rozšířenou výukou hudební výchovy a že jí už řadu let vedou zkušené učitelky. Na domácí půdě vystoupil i místní sbor Iuvenes, který se zbavil „hostitelské“ trémy a zpíval s velkým elánem. Přesvědčivě vystoupila Fialka z Katolické školy v Jablonci, sbor je totiž zvyklý veřejně vystupovat. Tradičně „sehrané“ jsou studentky Střední pedagogické školy v Mostě, mají totiž sborové zpívání „v popisu práce“.

Publikum se vždy těší na originální vystoupení Komorního sboru gymnázia z Teplíc a vřele mu aplaudovalo i letos.

Na závěr vystoupila Schola Christiana z Křesťanského gymnázia v Praze, která koncertuje společně s orchestrem ZUŠ a profesionálními sólisty. Bohosudovská nota byla jejich generál-

kou na koncert v pražském Klementinu. Vystoupení tohoto tělesa bylo monumentálním a velebným zakončením celého festivalu.

Porota konstatovala vyšší úroveň sborů. Repertoár byl opět bohatý, kaplí se nesla klasika i moderna, lidové písně i spirituály, zpívalo se česky, anglicky i latinsky — ale hlavně s radostí. Atmosféru festivalu dotvářela milá setkání a především povídání s milým člověkem — P. Josefem Cukrem. Nejčastěji byl dotazován na to, jaké to bylo na Hradě, když mu pan prezident 28. října předával státní vyznamenání, jak studoval, kolika jazyky mluví, zda rád zpívá — a pak s ním všichni zpívali moravské lidové.

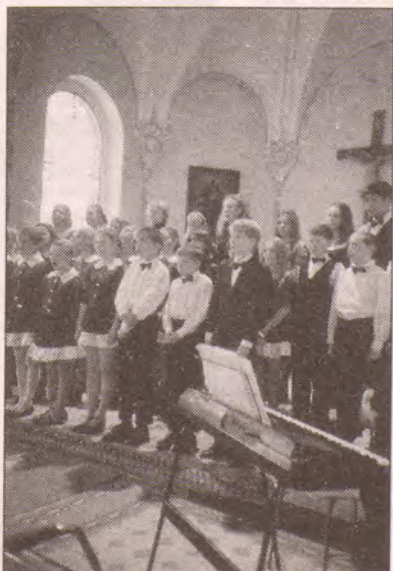
Po závěrečném Gaudeamus igitur se ani nechtělo loučit a všichni volali: „Tak za rok zase tady v Bohosudově.“

Dnes se sponzoři s příspěvkem na kulturní akce jaksi příliš nehrou. Bohosudovské notě jsou věrní Městský úřad v Krupce a PECUD, jehož pečivo všem zpěvákům moc chutnalo.

Díky vám, studenti. Bez „vašeho“ 17. listopadu před šedesátí i deseti lety by se těžko mohlo zpívat v kapli církevní školy.

BGB

Soubor Fialky z Jablonce
Foto J. Kocourková

Ministrantský slib v Jablonci nad Nisou

První neděle adventní se stala významným dnem pro čtyři mladé jablonecké ministranty. Osvědčili své znalosti a odhodlání, a tak mohli učinit další krok na své ministrantské cestě — složit při mši svaté slavnostní slib. Od letošního adventu se tak budeme moci u oltáře setkávat s Vojtou, Honzíkem, Tomášem a Štěpánem. Přejeme jim i sobě, aby nastávající zima neochladila jejich odhodlání.

Po mši svaté ještě P. Bratřovský posvětil ministrantskou klubovnu. Čtyři starší ministranti vedou ty mladší, jichž je přibližně deset, k růstu v ministrantských schopnostech, ale i v duchovním životě.

Tajemství úžasná

Zákupy: Podvečer, věnovaný nedávno vydané knize Jiřího Čunáta „Tajemství úžasná“ o P. Hermannu Schmidovi, se uskutečnil 5. listopadu v prostorách státního zámku Zákupy. Sepsání knihy iniciovala hraběnka A.M.T. Schönbornová, jak uvádí sám autor.

Z předmluvy, kterou napsal vídeňský kardinál Christoph Schönborn, citujeme: „Doufám, že i těm, kteří jeho hlas nemohli nikdy slyšet, umožní tato psaná slova zprostředkovat něco z Hermannovy nezapomenutelné živosti.“

TS ČBK

Noví ministranti dostávají ministrantské oblečení a požehnání ke své službě

Jan Macek

Pěvecký sbor ve Varnsdorfu

Již čtvrtým rokem na Biskupském gymnázium ve Varnsdorfu existuje pod vedením Mgr. Landsmanové a Mgr. Ungerové pěvecký sbor, který sklízí úspěchy nejen na domácím poli, ale i v zahraničí.

Sbor nedávno strávil čtyři dny v německém Hainwalde nedaleko Žitavy, kde se společně se saským gymnáziem z Coswigu připravovali na vystoupení ve čtvrtek 18. 11. 1999

v rámci položení základního kamene v Hainwalde.

Avšak vyvrcholení společné práce pěveckého sboru a německého orchestru bylo o pár dní později. V aule Biskupského gymnázia ve Varnsdorfu ukončili všichni svůj pobyt koncertem. Ředitel Antonín Foret představil hostům a rodičům vedoucí sboru, orchestru a hudebníka pana Kostlivého, poděkoval členům sboru a přátelům z Německa, neboť svým zpěvem a hudbou potěšili v Hainwalde nejedno srdce.

MP

P. Jiří Voleský

věčný student opět na severu Čech

„Narodil jsem se v roce 1965 v Liberci v tradiční katolické rodině, po maturitě na gymnasiu jsem dva semestry v Praze studoval ekonomii a během nich jsem se rozhodl o svém budoucím povolání. Následovaly dva roky vojny a teprve po nich nástup do semináře v Litoměřicích. Poslední rok studia jsem absolvoval už na znovuoobnovené Katolické teologické fakultě University Karlovy v Praze. V roce 1991 jsem byl vysvěcen na jáhna a na několikaměsíční praxi poslán do Chomutova. 19. října toho roku mně otec biskup v Liberci udělil svátost kněžství a na další téměř rok ustanovil kaplanem v Chomutově. Mou první samostatnou farností se potom na čtyři roky staly Libochovice.“

Můžete srovnat městské a vesnické prostředí, třeba zrovna na příkladech Chomutova a Libochovic?

„V městském prostředí může člověk, který rád studuje, své znalosti spíše prodat, lidé mají zájem o nové informace. I když generalizovat to zřejmě nejde. Na působení pod Krušnými horami vzpomínám velmi rád, jako kaplan jsem totiž vždycky dostával tu příjemnější práci, například mládež, a měl jsem minimální zodpovědnost. Prostředí vesnice je náročnější v tom směru, že každý člověk vyžaduje individuální přístup, kněz onu farnost formuje daleko více než ve městě, je otcem společenství. Když jsem se stal administrátorem v Libochovicích, přišla už odpovědnost, větší a bližší kontakt s lidmi. Nemohl jsem se pouštět do in-

Když jsem tohoto rodáka z Liberce letos v září potkal v sakristii chomutovského děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie, nevěřil jsem vlastním očím. Když jsme se totiž v Němecu viděli naposled, říkal mi, že jeho působištěm se stane Dómské náměstí v Litoměřicích. Nejen na toto, ale na celou jeho pouť životem, na účinkování v „církvi bojující“ jsem se ho s diktafonem poslední den církevního roku zeptal.

telekтуálních debat, využívat své znalosti, musel jsem ve svých ovečkách pocít důvěry pěstovat právě tím individuálním přístupem ke každému a zájmem o jejich všední problémy. Člověk, který v tom prostředí žije od narození a jeho rodina po několik generací, si těžko zvyká na novoty, zvláště na nového faráře. Po prolomení bariér se však naše vzájemné vztahy staly daleko intenzivnějšími než ve městě a lidé si mě začali doslova hýčkat.“

Po čtyřech libochovických letech přišla studia v Eichstättu. Proč zrovna tam?

„Už když jsem nastupoval do Libochovic, mluvilo se nahlas o mém dalším vzdělání. Konkrétní kroky jsem však žádné nepodnikal, jen jsem tak uvažoval, že bych rád rozšířil své znalosti v Římě. Po nějakém čase za mnou začal z Německa jezdit otec Bernhard Rachwalski, kterého jsem znal ještě z dob litoměřických studií za komunismu. V té době jsem učil v litoměřickém konviktu a pater Rachwalski mi sdělil, že kdybych chtěl učit dál, bylo by třeba dalšího studia. Poté se situace opět vrátila do starých kolejí. Teprve za několik měsíců dostal náš biskup na mé jméno pozvání od jednoho profesora Nového zákona z Eichstättu v Bavorsku, které slibovalo stipendium na místní Katolické universitě. V září 1996 jsem tam tedy nastoupil na tříleté studium Nového zákona. Od počátku jsem navštěvoval různé kurzy, přednášky a semináře, rozšiřoval si znalosti řečtiny, vstřebával základy hebrejštiny a aramejštiny, studoval jsem však i jazyky moderní, a to jazyky zemí, které se věnují exegezi (odborný výklad biblického textu), tedy němčinu, španělštinu, italštinu a francouzštinu, a protože mě zajímá Starý zákon, navštěvoval jsem i přednášky věnující se tomuto tématu.“

Třetí rok jsem začal psát práci s námětem prvního listu svatého apoštola Pavla Tesalonickým, konkrétně jeho první kapitoly, kde Pavel chválí aktivitu obce v hlásání Kristova Evangelia. Bohužel, mému profesorovi se nelíbila a vrátil mi ji k přepracování, čímž mě dostal do časové tísně. A poněvadž jsem studium nechtěl protahovat, dohodli jsme se na mém návratu zpět do Česka s tím, že čas od času se mu ozvu a budu s ním konzultovat své další kroky na práci. V současnosti mám přepracovanou první polovinu a rád bych v brzké době studium ukončil získáním licenciátu.“

Letos v září jste se tedy vrátil do České republiky.

„A jak jsem se těšil! Studuji sice velmi rád, ale ta práce s lidmi mi velmi chyběla. A také německý způsob života mi příliš nesedl. Vrátil jsem se celkem unaven, a proto mi moc pomohla změna rozhodnutí otce biskupa,

Výstava betlémů

V kostele ve Mšeně u Mělníka se koná 8. a 9. ledna výstava betlémů. Přístupná je od 9 do 16 hodin. Na závěr vánoční doby zde bude koncert pěveckého souboru Camerata z České Lípy.

který mě místo na post vyučujícího v konviktu poslal do Chomutova. Těsně po mém návratu se mamince stal těžký úraz, po němž bylo nutné, aby se o ni permanentně někdo staral. Bylo mi tedy dovoleno být přes týden doma v Liberci, kde mohu pečovat o maminku, a na víkend přijíždím do svého současného druhého domova, kde funguji jako kaplan. Až se mamincin stav zlepší, počítám s tím, že budu, co se mé kněžské práce týče, vytížen více.“

V Chomutově nejsou jako jinde potlačovány konzervativní tendence. Kněží stále nosí staré ornáty známé pod názvem „basičky“, ministrují pouze chlapci, často je slyšet latina — jazyk církvi vlastní, velké slavnosti jsou doprovázeny pokladem církve, gregoriánským chorálem. Není Vám to proti mysli?

Tyto tendence nelze nazývat konzervativními, vždyť vycházejí přímo z dokumentu Sacrosanctum Concilium, který vydalo II. Vaticanum. Jsem pro to, aby jim byl poskytován dostatečný prostor. V Chomutově je kladen důraz na hezkou liturgii a to můžu jedině podporovat. Je-li farnost živá, jsem pro to, aby lidé měli možnost tento jazyk slyšet každý týden a díky tomu znali jeho základy. Prostřednictvím liturgie v latině je totiž možno prožívat skutečnou katolicitu církve.“

Nedávno naše země oslavila desáté výročí pádu totalitního režimu, avšak v době, kdy nálada mezi lidmi není dobrá. Jak hodnotíte uplynulou dekádu?

„Díky několikaletému pobytu v Německu jsem vypadl z každodenního dění, nemám tedy o všem dobrý přehled. Listopadový převrat jsem prožíval jako vysokoškolák, byl jsem tedy téměř v centru dění a pasivní kontakt s politikou jsem si udržoval ještě během působení v Chomutově. V Libochovicích jsem tu potřebu již nepocíťoval.“

Člověk začal mít téměř neomezené možnosti, církev získala svobodu a mohlo se začít měnit myšlení lidí. To všechno bez rizika, že „dostane přes prsty“. V Německu jsem poznal, jak svobodná společnost vypadá a funguje v pozitivním i negativním smyslu. Kdo má schopnosti, může je uplatnit. V Česku se mně také moc líbí, jak se změnil vzhled měst, což mohu nejlépe pozorovat na Liberci.

Dnes se však čím dál častěji setkávám s názorem, že za komunistů to bylo lepší. Z toho je mi smutno, lidé zapomínají. Co se mi nelíbí, je pasivní nespokojenost, sobecké zájmy mnoha osob. Věřím však, že člověk v sobě najde dostatek odvahy a sil, aby si své chyby dokázal přiznat a vyvodit z nich patřičné důsledky prospěšné pro celou společnost.“

*Za rozhovor poděkoval
Jan Šobán*

Katedrála skoro plná rytířů

Kde? V Litoměřicích. A kdy? V podvečer 20. listopadu letošního roku. A šlo o skutečné rytíře — Vojensko špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Tedy katedrála jich nebyla tak plná, že by se do jejich lavic nevešla ještě řada věřících a ještě byla volná místa. Ale katedrála sv. Štěpána je opravdu prostorná.

Kdo jsou tito rytíři? Kdybychom je chtěli poznat, museli bychom jít hodně do minulosti. V knize „České velkopřevorství Vojenského a špitálního řádu rytířů sv. Lazara Jeruzalémského z roku 1980 v úvodu čteme: Od svých počátků ve Svaté Zemi před deseti staletími udržuje Řád sv. Lazara Jeruzalémského rytířskou tradici ve službách trpícím a potřebným. Ve středověku se rytíři sv. Lazara usídlili na území předních evropských národů, aby přispívali k obraně křesťanské civilizace a pomáhali nemocným, obzvláště malomocným. V Království Českém se Řád sv. Lazara usadil za vlády knížete (pozdějšího krále) Vladislava II.

— roku 1154 v Praze, později v Kutné Hoře a na jiných místech; čeští rytíři patřili mezi nejvěrnější. A do dnešních dnů se toto dědictví udrželo stále živé a České velkopřevorství Řádu sv. Lazara Jeruzalémského pod autoritou našeho magisteria pokračuje v tradici křesťanského rytířstva, v úsilí o jednotu křesťanů v pomoci trpícím, tuto věrnost svému ideálu zaplatili někteří s našich českých spoluobčanů životem, mnozí pro něj poznali vězení a utrpení, jiní konečně exil — avšak duch jejich vlasti v nich stále žije.

Tedy tradice má kořeny hodně hluboké a pokračuje do současnosti, a tak při mši svaté sloužené panem arcibiskupem Karlem Otčenáškem a litoměřickým biskupem Msgre Josefem Kouklem byla řada těchto rytířů rozmnožena o dva svatoštěpánské kanovníky — Msgre Karla Havelku a Msgre Milana Bezděka a o královéhradeckého biskupského sekretáře P. ing. Mgr. Pavla Boukala.

Josef Helikar

Polští duchovní

v litoměřické diecézi ke 30. 11. 1999

JMÉNO A PŘÍJMENÍ

Stanislaw BOCHENEK
Jaroslaw BORUCKI MS
Grzegorz CZERNY
Jan JUCHA MS
Antoni KOŠMIDEK
Henryk KUMAN MS
Marian PLONKA
Alexander SIUDZIK CSsR
Józef SZELIGA
Rafał WALA
Jacek ZYZAK MS

Farnost, v níž působí jako...

Dolní Poustevna — farní vikář
Železný Brod — farní vikář
Litvínov — jáhen
Bozkov u Semil — farář
Lovosice — administrátor
Železný Brod — administrátor
Tanvald — administrátor
Podbořany — děkan
Libochovice — administrátor
Kláštepec n. O. — administrátor
Zlatá Olešnice — administrátor

Svědkové doby 2. světové války

Ve dnech 2.–4. 12. 1999 se konal v Mezinárodním centru setkání Sankt Marienthal v Německu mezinárodní seminář, kde hrálo velikou roli vyprávění o minulosti. Seminář byl uskutečněn v rámci projektu „Výstavba přeshraničního dialogu generací v tzv. trojúhelníku“ (kam patří Německo, Polsko a Česká republika) a byl podpořen Evropskou Unií a Svobodným státem Sasko v rámci společné iniciativy INTERREG II.

Mládež dnes už nemá představu, kde a jak žili a pracovali jejich rodiče a prarodiče. Často se mladí ptají: „Jaké to bylo dříve? Jak vypadal život ve městě nebo na venkově? Jak žili lidé za 2. světové války a po ní?“ Knihy nám totiž nenahradí živá vyprávění lidí, kteří válku prožili. A právě nedávno jsem se setkala s pamětníky té doby v St. Marienthal.

St. Marienthal je malinká vesnička s bohatou minulostí. Leží u řeky Nisy nedaleko

Žitavy a sousedí s polskou hranicí. Její minulost sahá až do doby českých Přemyslovců, kdy manželka Václava I. zde nechala postavit cisterciácký klášter, který dnes

sousedí s mezinárodním centrem. Samotný název Sankt Marienthal znamená Svaté mariánské údolí.

Na seminář přijeli zástupci české, německé a polské strany, kteří nejen naslouchali,

ale i vyprávěli o hrůzách 2. světové války ze svých vlastních zkušeností. Jednou z nejvíce fascinujících přednášek byla přednáška na téma: „Ptejte se, my jsme poslední...“,

kteřou vedla pani Stephania Nina Paszkowska z Varšavy. Společně jsme se dotkli témat smrt, víra ve válce, ale hlavně toho, co dělat, abychom neudělali znovu podobnou chybu a nepřišla další světová katastrofa. Na závěr měl pan Dieter Garstenbe z Budšína přednášku „Uvědomujeme si, že jediná cesta k míru a porozumění mezi lidmi z minulosti a současnosti je dívat se do budoucnosti“. Tato přednáška ukončila celý seminář.

Seminář pomohl vybudovat porozumění a zachovat toleranci mezi skupinami různého stáří a já jsem si uvědomila, že my mladí se máme ještě mnoho co učít, abychom dosáhli takové velikosti jako naše babičky a dědové.

Michaela Pavlů

Duchovní cvičení jabloneckých žen

Rozmýšlely jsme, na kdy si naplánovat duchovní cvičení. Přišly do toho lázně, nemoc manžela atd. Až jsme se konečně dohodly na termínu duchovního cvičení na Svaté Hoře. Ale k našemu zármutku přišla zpráva, že termín je již obsazen.

Nato se objevila zpráva v katolickém týdeníku, že se koná duchovní cvičení v Jiřetíně pod Jedlovou. Zjišťovaly jsme spojení, půl hodiny pěšky od vlaku se zdálo obtížné, přesto jsme se přihlásily a s batohy na zádech jsme lehce cestu od vlaku zvládly. V Jiřetíně v klášteře jsme byly mile přivítány a velmi nadšeny ubytováním a opravdu estetickým uspořádáním celé budovy.

Večer bylo svátostné požehnání a předložen program následujících tří dnů. Přednášky měl Mons. Klizs z Opavy. Bylo nás dvanáct

– mladé ženy i důchodkyně. Celé ty dny jsme prožily v krásné duševní pohodě, kromě přednášek byla denně mše sv., růženec a požehnání. Křížová cesta na blízkém Křížovém vrchu umocnila dojmy a duševní posilu. O vydatnou domácí stravu se staraly obětavé sestřičky, které se také s námi zúčastňovaly všech pobožností.

Byly to nádherné dny, plné dušení pohody a posily, že jsme zapoměly na zdravotní potíže, které nás trápí. Víím, že některé starší ženy se bojí, že by takový pobyt nezvládaly, proto radím, nebojte se, zvládnete to určitě. Je to nejkrásnější dovolená, jakou si můžete přát.

*důchodkyně Cejnarová
a Salabová z Jablonce
nad Nisou*

Stavíme hospic svatého Štěpána v Litoměřicích

Po mnoha překázkách jsme mohli 18. října zahájit stavbu hospice. Stavba byla zpožděna nejen schválením dotace ministrem zdravotnictví až 25. srpna, ale i archeologickým průzkumem — archeolog odešel až 15. října. (Podle smlouvy měl průzkum skončit 31. srpna.)

Chvála Bohu jsme potřebnou částku na letošní rok — 20 milionů korun — dali dohromady: 14 mil. Kč ze státní dotace a 6 milionů díky našim sponzorům: Renovabis 100 tisíc DM, firma Wienerberger 1,1 mil. Kč ve stavebním materiálu, 1 mil. Kč Rytířský řád Křížovníků s červenou hvězdou v Praze, MěÚ Litoměřice 300 tisíc Kč, v posledních měsících dvakrát 100 tisíc Kč od anonymního dárce, 150 tisíc od Lafarge Cement Čížkovice, 100 tisíc Kč od Výboru dobré vůle — Nadace Olgy Havlové, 50 tisíc od Nadace Charty 77 (Konto Bariéry) a zbytek do 20 milionů (asi 1,5

milionu) od dalších sponzorů, kteří přispěli každý podle svých možností menšími i velkými částkami. Rádi bychom zveřejnili jmenovitě všechny naše sponzory — snad v některém z příštích čísel Zdislavy? Všem mnohokrát děkujeme, zaplat Pán Bůh.

Na Valné hromadě našeho Sdružení 6. listopadu jsme seznámili své členy podrobně s naší činností, problémy a dalšími plány.

I v příštím roce budeme potřebovat značnou finanční částku. Rozpočet na hospic je podstatně vyšší, než jsme původně předpokládali. Počítáme opět se státní dotací a se sponzorskými dary, abychom mohli hospic dokončit. Není vyloučeno, že se dokončení posune do roku 2001.

Za Sdružení pro založení a podporu hospice Litoměřice

MUDr. František Pražák

„Dokořán“ Rockový klub patřil křesťanům

V sobotu 11. prosince se sešli v rockovém klubu Rampa v Jablonci nad Nisou mladí křesťané z různých církví jablonecka. Za katolickou církev se akce sice zúčastnila jen malá skupinka, přesto si však význam této akce zaslouží, aby ve Zdislavě o ní byla alespoň zmínka. Smyslem bylo „otevření dveří, které dělí mládež věřící a nevěřící“. Jednak aby mohli hledající nalézat, jednak aby se mezi věřící dostalo trochu „čerstvého vzduchu“.

Co se tedy dělo? Oficiální program zahrnoval vystoupení pěti kapel od rockové po folk a duchovní písně, dvě divadelní vystoupení (zvláště to s názvem „Shaw must go on“ na motivy hry G. B. Shawa Černošská žena hledá Boha mělo ambice oslovit ty, kteří o životě přemýšlejí) a výstavu fotografií. Kromě toho ovšem probíhalo v klubové atmosféře mnoho neformálních setkání, o něž šlo při této události především.

Pomoz nám, Pane, slavit Vánoce — svátky víry a svátky lásky ke Slovu, které se stalo Tělem. Svátky lásky, lásky také mezi námi navzájem, protože se člověk mohl doopravdy učit milovat druhého člověka, až když se Bůh stal člověkem. Ať se můžeme modlit k Bohu, který tak miloval člověka a jeho ubohé tělo, že je pro celou věčnost proměnil v trvalý plamen svého božství. Bože, nemůžeme Tě pochopit — jsi Lásky věčná! Myslíme si, že ubohý člověk je jen primitivním a špatným pokusným modelem pro toho dokonalého člověka, jakým

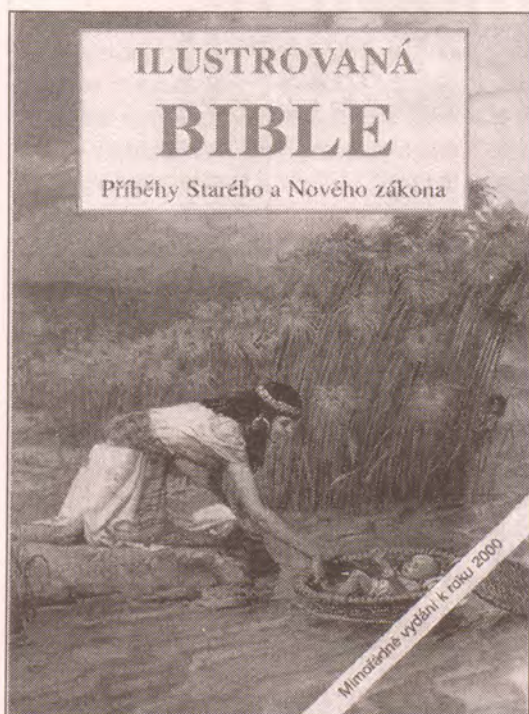
se má stát. Je to pro nás těžké — brát každý sám sebe a zvláště druhé lidi takové, jací jsme. Je těžké snášet druhého člověka — vždyť i my sami se někdy protivíme sami sobě a upadáme z extrému do extrému. A tak nám pomoz, Pane, ať jsme alespoň o Vánocích dobří! Snad potom poznáme, že to není tak těžké — a budeme se o to snažit i v novém roce. Pomoz nám, ať jsme dobří! Nemáme právo vyžadovat, aby svět byl lepší, nezačneme-li s nápravou ve vlastním srdci. Pomoz nám, abychom aspoň dnes byli dobří.

K. Rahner

Vlevo je záběr z vystoupení jedné z kapel, vpravo scénka Jonáš v podání jabloneckého společenství mládeže katolické církve v Jablonci (foto P. Kusala a E. Baudyšová, text J. Macek)

Mimořádné vydání Bible k roku 2000

ILUSTROVANÁ
BIBLE

Příběhy Starého a Nového zákona

Příběhy Starého a Nového zákona

Ilustrovaná Bible obsahuje hlavní příběhy ze Starého a Nového zákona a chce podpořit zájem čtenářů o mocné Boží skutky a slavné postavy, především Mojžíše, Davida, proroky, Jana Křtitele a další. Přibližuje život a poslání Ježíše Krista i život sborů prvotní církve. Je bohatě ilustrovaná, doplněná historickými výklady a mapkami.

Ilustrovanou Bibli si můžete objednat na adrese Česká biblická společnost, Thákurova 3, 160 00 Praha 6. Knihu můžete objednat také telefonicky na čísle 02/20181412 nebo faxem 02/24315723. 312 stran, 495 Kč

Betlémské dítě před nás staví velké požadavky, velké měřítko. Ten, jenž se dokázal plně podrobit, chce od nás také oddanost bez výhrad.

Před tím, který se nám sám daroval, nemůžeme si nic vykupit sebevětším darem. On nechce od nás nic jiného — než nás samé. Terezie od Ježíše to krásně vyjádřila: „Chci být obětí Jeho lásky.“ Je to úžasný úkol. Musíme na to myslet. To je ta úzká cesta, o níž mluví evangelium. Jen tak se naplní příslib, že všechno tvorstvo uvidí spásu od Boha. A radost z této skutečnosti je větší než jakákoliv jiná radost. Kdo se dá strhnout dávající se Boží láskou, kdo před jeslemi dovede uznat svou slabost, ten také pocítí, že Bůh „miluje prázdné ruce“.

A. Bengsch

Pondělí až pátek

03:30	Dobré ráno s Proglasem
04:45	Jitro s dechovkou
05:00	Informace o pořadech
05:27	Myslenka na den
05:30	Vážná hudba
05:40	Ranní chvály
06:00	Zprávy, počasí, sport
06:05	Populární hudba
06:45	Ranní ziváček
07:00	Zprávy, počasí, sport, komentář
07:15	Dopravní servis
07:45	Čtvrthodinka TWR
08:00	Dobré ráno s BBC
08:45	Radio Vatikán včera
09:00	Vážná hudba
09:15	Dopoledne s Proglasem
	po – Minuty pro zdraví
	út – Knižnička (1. R)
	st – Magdazín
	čt – Rodinné hodnoty
	čt (9:45) – Vitejte, senioři
	pá – Bible od A do Z
10:25	Informace o pořadech
10:30	Vonička lidových písní
11:00	Zprávy, počasí, sport
11:05	Čtení na pokračování
11:57	Myslenka na den (R)
12:00	Angelus Domini
12:05	Hudební siesta
13:00	Svět o jedné z zpravodajství BBC
13:15	Vonička lidových písní
13:30	Populární hudba / (pá – Krůčky k jednotě (R))
14:00	Zprávy BBC, dopravní servis
14:20	Dnešek v kalendáři
14:30	Pozvánky
15:00	Zprávy, sport, počasí
15:10	Třikrát z Proglasu
15:40	Listárna (út, čt)
15:57	Myslenka na den (R)
16:00	Zprávy
16:05	Vzkazy
16:20	Sport echo
16:30	Odpoledne s Proglasem
	po – Kolem se toč (R)
	út – Oktáva
	čt – Slyšte, lidé! (R)
	pá – Všimní jsme si / Publicistický magazín
	út – Barvinek
17:00	st – A capella / Kolem světa
17:30	po – Studio Radim
	st – Rodinný stůl

Sobota

03:30	Dobré ráno s Proglasem
05:00	Populární hudba
05:25	Vážná hudba
05:55	Informace o pořadech
06:00	Populární hudba
06:27	Myslenka na den
06:30	Ranní chvály
07:15	Na sobotní frekvenci Proglasu (TWR)
08:30	Populární hudba
08:45	Fata Morgána (R)
09:15	Populární hudba
09:30	Barvinek
10:25	Informace o pořadech
10:30	Vonička lidových písní
11:00	Magdazín (R)
11:57	Myslenka na den (R)
12:00	Angelus Domini
12:05	Hudební siesta se střípkem poezie
13:35	Populární hudba
14:00	Čtení pro děti
14:20	Slučičko
15:00	Pozvánky
15:57	Myslenka na den (R)
16:00	Vzkazy
16:20	Sport echo
16:30	Sobotníček
17:00	Populární hudba
17:30	Čtème z křesťanských periodik
17:45	Folkloři okénko
18:30	Encykliky
18:45	Pohádka s písničkou
19:00	Zrcadlo týdne
19:15	Slyšte, lidé!
20:15	Radio Vatikán dnes
20:30	Modlitba růžence
21:05	Křesťanské písně
21:20	Jak se vám líbí opera / opereta
22:00	Denní tichá chvíle
22:05	Večerní chvály
22:30	Sport, počasí
22:33	Populární hudba
23:30	Knižnička (2. R)
23:45	Čtení z liturgie hodin
23:55	Simeonovo kantikum a hymna
00:05	Kolem se toč (předpremiéra)
01:05	Studio Proglasu / Veritas / Sternberk (R)
01:30	Populární hudba
02:00	Komorní hudba
02:25	Závěr vysílání

Neděle

03:30	Dobré ráno s Proglasem
05:00	Encykliky (R)
05:15	Duchovní hudba
05:55	Informace o pořadech
06:00	Počasi, sport
06:05	Čtème z křesťanských periodik (R)
06:27	Myslenka na den
06:30	Ranní chvály
07:00	Radio Vatikán včera (Česky a slovensky)
07:30	Populární hudba
07:45	Studio slova (TWR)
08:00	Duchovní hudba
09:00	Mise svatá
10:25	Informace o pořadech
10:30	Kostely / pozvánky
10:55	Proglaso
11:57	Myslenka na den (R)
12:00	Angelus Domini
12:05	Hudební siesta se střípkem poezie
13:20	Knižnička
13:55	Proglaso – písemná zadání (R)
14:00	Nedělní pohádka
14:30	Blahopřání
15:57	Myslenka na den (R)
16:00	Vzkazy
16:20	Sport echo
16:30	Písničky z archivu
17:00	Křesťan a svět
17:30	Vonička lidových písní
17:45	Bauriáda
18:00	Modlitba rodin
18:25	Proglaso – písemné zadání (R)
18:30	Dnešek v kalendáři
18:45	Pohádka s písničkou
19:00	Kolem se toč
20:00	Rodinné hodnoty (R)
20:15	Radio Vatikán dnes
20:30	Koncert duchovní / vážné hudby
22:00	Denní tichá chvíle
22:05	Večerní chvály
22:30	Sport, počasí
22:35	Populární hudba
22:55	Informace o pořadech
23:00	Komorní hudba
23:45	Čtení z liturgie hodin
23:55	Simeonovo kantikum a hymna
00:05	Do života (R)
01:00	Jak se vám líbí +
02:00	Vážná hudba
02:25	Závěr vysílání

FARNÍ DOPIS z Jablonce nad Nisou

Přiblížit čtenářům Farní dopis, který již řadu let vydává děkanství v Jablonci nad Nisou, v několika málo řádcích není snadné. Nejde jen o rozsah tohoto farního zpravodaje, který měsíčně vychází v rozsahu 24 až 36 stran, navíc v grafické podobě, kterou mu lze závidět. Jde především o jeho zaměření, informační hodnotu, pastorační působení v prostředí typicky severočeském.

Farní dopis chce být „katolickým měsíčníkem pro Jablonecko“. Je to cíl velmi náročný, vezmeme-li v úvahu, že tento region má asi 60 tisíc obyvatel, z toho je 12 tisíc katolíků, převážně matrikových.

V prosinci LP 1990 vyšlo první číslo Farního dopisu. Od prvních nesmělých krůčků se do našich dnů propracoval mezi nejlepší farní zpravodaje v naší diecézi. Ne-li ten nejlepší vůbec. Je proto asi spravedlivé zmínit jména těch nadšenců, kterým Farní dopis vděčí za svou existenci a dosaženou úroveň. V různých dobách to byli a mnohdy jsou nejbližší spolupracovníci otce děkana: Stanislav Horák, Květa Brožová-Jakubalová, Luboš Růta, Michal Podzimek, Karolína Svozilová, Jan Macek a v neposlední řadě sám děkan P. Antonín Bratršovský. Okruh více či méně stálých spolupracovníků Farního dopisu není nikterak zanedbatelný a významně se podílí na dosažené úrovni.

Jak vidí základní funkce farního zpravodaje jeho vydavatelé:

– Farní dopis není text, který píše pan farář svým farníkům. Je to prostor pro polemiky, názory, informace, zprávy, poezii, modlitby, humor a třeba i inzeráty

– Farní dopis chce být nástrojem komunikace ve farnosti. Přispívá hlavně k tomu, abychom o sobě navzájem věděli: co děláme, co nás trápí, jaké vidíme problémy a jaká navrhuje řešení.

Čas ukázal, že ani s příchodem Zdislavy nelze farní zpravodaj nahradit diecézním časopisem. Oba mají své nezaměnitelné místo. Farní zpravodaj je jaksi „rodinnější“, protože se týká lidí, kteří se většinou více či méně znají.

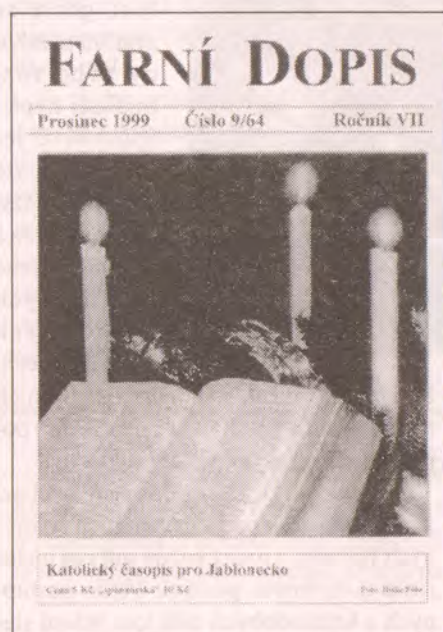
Do jaké míry se redaktorům Farního dopisu daří dosahovat svých cílů?

Sebekriticky na stránkách farního zpravodaje o tom píší sami. Jsou to problémy, které znají důvěrně vydavatelé i jiných zpravodajů, zejména těch menších farností:

– Neustále naráží na malý zájem čtenářů. Například na čtenářskou anketu dostala redakce Farního dopisu z 250 anketních lístků

jen 35 odpovědí (v duchu jim mnozí závidíme i ty).

– Lidé by měli více psát o tom, co si o věcech myslí. Diskutovat o problémech, hledat řešení. Ozvat se, když se jim něco nelíbí. Jsme zvyklí na problémy hrdat doma a

navenek se tvářit, že je vše v pořádku (tím ovšem není řečeno, že by tato problematika na stránkách Farního dopisu zcela chyběla).

– Myslím, že naši milí čtenáři se spíše vezou, než aby sami do Farního dopisu něčím přispěli. Přitom je spousta zážitků a témat, které jsou jim vlastní, ale oni jakoby se ostýchali něco sdělit.

– P. Antonín Bratršovský po svých zkušenostech s farníky říká: „Když se někoho zeptám, tak Farní dopis čte. Nestává se mi ale příliš často, že by mi někdo řekl, co se mu ve Farním dopisu líbí a hlavně nelíbí.“

Ve Farním dopisu na toto téma vznikla přece jen jakási diskuse, zejména v souvislosti s vydáním jubilejního padesátého čísla. Ukázalo se, že by si dnes již farníci v Jablonci n. N. své společenství bez farního zpravodaje nedokázali představit.

Vznikla řada podnětů a nápadů k jeho zlepšení.

Z nich nás mohou zajímat ty, které mají širší platnost:

– Především je to myšlenka katolického tiskového apoštolátu: „Ne tak, jako nějací sektáři, kteří tiskoviny vnucují třeba i na ulici kdekomu a kdykoliv. Farní dopis by se měl dostat především těm, které známe, k těm, kteří mají dobrou vůli se něco dozvědět, něco si přečíst. Každý si vezměte o jeden Farní dopis více a dejte ho někomu, komu bude k užítku. Kdybychom zatím dokázali jenom to, bude to dobrý začátek naší nové evangelizace. Naučíme se tím také rozhlížet se kolem sebe a myslet více na své přátele a známé.“

– Někteří farníci by si dopis rádi přečetli, ale zdravotní důvody jim brání v tom, aby do kostela přišli. Jiní farníci si sice již odvykli do kostela chodit, ale o křesťanské společenství ještě sporadicky projevují zájem. Je třeba za nimi jít a alespoň ten farní zpravodaj jim nabídnout, samozřejmě zdarma.

– Základním úkolem ovšem je dosáhnout toho, aby farní zpravodaj svým obsahem byl natolik aktuální a zajímavý, aby dokázal oslovit jak věřící, tak i mnohé další spoluobčany. Také zde Farní dopis přichází s řadou konkrétních poznatků: „Lidi zajímá historie, hlavně ta místní. Potřebují znát zprávy, především z domova. Vítají také sdílení o tom, čím je kdo ve svém duchovním životě inspirován.“

– Po zkušenostech s mnohaletým vydáváním redaktorů podtrhují význam aktuálních zpráv a oznámení. Současný redaktor Jan Macek k tomu říká: „Jsou stále ještě oblasti, kterých se Farní dopis nedotýká, a přitom jsou důležité. Zejména některé rubriky ze života farnosti by se měly objevovat častěji. Nemyslím, že bychom je měli v redakci připravovat sami. Určitě si každý někdy všiml, že některé akce ve zprávách chybí. Přitom vedle interview je při vydávání Farního dopisu nejvíce práce právě s rubrikami aktuálních farních informací a oznámení. Je proto třeba pověřovat vedením těchto konkrétních rubrik další členy farnosti.“

V rozšíření okruhu spolupracovníků je, zřejmě právem, spatřován krok k dalšímu zkvalitnění farního zpravodaje.

Věříme, že dosavadní směr Farního dopisu, který je již nyní příkladem pro nás mnohé, zůstane zachován a že dynamika růstu, nejen jeho kvantity, ale především kvality, bude s každým dalším rokem nabývat na síle. K tomu jeho vydavatelům a četným čtenářům přejeme mnoho úspěchů.

Vilém Vraný

O soužití Rómů a Čechů

Málokdo z nás má být jen minimální osobní zkušenost s rómským etnikem. Je třeba konstatovat, že se vzájemně vůbec neznáme a jsme příliš pohodlní tuto neznalost odstranit. Avšak církev má Boží slovo nejen hlásat, ale také zpřítomňovat životem i skutky.

Místní skupina České křesťanské akademie v Ústí nad Labem uspořádala dne 19. listopadu 1999 v dominikánském klášteře sv. Vojtěcha přednášku o vztahu Čechů k Rómům a naopak. Je třeba zdůraznit, že každý národ má svoje specifikum, duchovní a historické poslání, ale taky značnou dávku egoismu, zvláště když ještě neprošel evangelizační vlnou. Lidskou přirozenost může proměnit jedině Kristus.

Přednášející, P. Pavel Procházka, děčínský kněz pověřený pastoračí Rómů, označil

Čechy za klasický usedlý národ s křesťansko-evropskými kulturními kořeny, který se od křesťanství na jedné straně vzdaluje, ale na druhé straně z něj stále čerpá. Tento národ se vyznačuje silným osobním vztahem k území, na němž žije, a v této souvislosti inklinací ke vzdělání, bohatství, zisku a moci.

Rómové mají kořeny v indické kultuře, ale po vytlačení z Indie se stali kočovnými bez vlasti a domova, které charakterizuje nestálost a neklid. Jelikož nemají vztah k žádné zemi, snaží se vytěžít z území maximum a zmizet. Vzdělání pro ně nehraje roli, od počátku se živili přfležitostnými pracemi nebo si vypomáhali krádežemi. Jejich silné okultní zatížení, vztah k magiím a pověrám vyvolávaly odpor a pronásledování ze strany křesťansky orientovaného obyvatelstva, jež kladlo mimořádné požadavky na jejich přizpůsobení.

V průběhu tohoto historického a dramatického vývoje, který tomuto etniku neumožnil sžít se s okolím, vytvořili si Rómové svůj zvláštní obraz o světě, vlastní pohled na dobro a zlo, vědomí výlučnosti a jiný způsob života. Evropská hodnotová měřítka jim jsou cizí, uznávají pouze své normy, vše ostatní je podezřelé a nebezpečné. Žijí v neustálém strachu a pocitu ohrožení, svět

vnímají jako nepřátelský a zlý. Dlužno dodat, že v našich končinách stále dobíhá určitá křesťanská tradice, avšak bez niterného vztahu ke Kristu, což může snadno vyústit v projev násilí.

Komunistický pokus toto etnikum asimilovat naprosto ztroskotal. Proti snahám

o rasovou segregaci, vytváření ghett se zvláštními zákony nebo rozhodnutí nepřizpůsobivé jedince prostě vyhnat stojí tzv. humanistická řešení založená na chybných nebiblických předpokladech,

že lidé jsou od základu dobří a stačí z nich to dobro jen „vydestilovat“, například s pomocí kultury nebo vzdělání.

Opravdové křesťanské řešení vychází z myšlenky rovnosti všech národů stvořených Bohem, z nichž každý má své historické a duchovní poslání. Vedle postupných a krátkodobých cílů toto řešení sleduje jeden velký a dlouhodobý cíl: proměnit rómské etnikum postupně v evropský národ, který si na jedné straně uchová svůj svéráz, ale na druhé straně přijme i základní evropské hodnotové minimum, společný zájem na prosperitě daného území a na vlastním vzdělání. To však vyžaduje intenzivní vnitřní obrácení k Bohu a Kristu a oboustranná evangelizace — jak Rómů, tak Čechů. „K tomuto procesu mohou pozitivně přispět živé skupiny rómských křesťanů,“ ukončil svoji přednášku P. Procházka.

Jedna z přítomných řeholních sester, jejichž posláním je žít trvale v rómské komunitě, uvedla, že Rómové nemají pojem o abstrakci a nevědí si rady s Bohem, kterého nevidí. Mohou se s ním setkat jedině přes naše přátelství a lidský kontakt — bez toho jsou zakomplexovaní. „Je třeba otevřít nejen kostel, ale i srdce,“ zdůraznil představitel místních Rómů.

Kateřina Tetivová, Ústí nad Labem

Veden snahou pomoci nám farníkům při hledání cesty k přípravě na skutečně duchovní prožití nástupu druhého Milénia, připravil duchovní správce farnosti v Podbořanech P. Alexander Siudzik CsR. pevný program duchovní přípravy, nazvaný Novéna před rokem 2000.

Novéna představuje v devíti zastaveních celkem šest poutí, dále putování věřících po farnosti, rekolekce a další pobožnosti. K účasti na jednotlivých zastaveních Novény pozval P. Alexander farníky slovy: „Zúčastni se, kdy budeš moci. Největší radost budeš mít, když v poslední den roku řekneš sobě i Bohu slovy sv. Pavla: »Běh jsem dokončil. Věvec jsem si zasloužil.«“

Novéna našla u farníků ohlas hned v prvních dvou zastaveních — při dvou poutích do jednoho kostela (což je raritou našeho farního obvodu) — do kostela v Krásném Dvoře. Zde se v měsíci září konají poutní bohoslužby jak o svátku Povýšení sv. Kříže, tak i o svátku sv. Václava. Po druhé poutní mši sv. se pak sešli všichni účastníci na agapé, na které k přátelskému posezení připravily obětavé a štědré krásnodvorské

Adopce srdce

V září 1997 jsme četly v časopise Immaculata o Adopci srdce, jak ji uskutečňují členky společenství sv. Antonína při kostele minoritů v Brně. Společenství tvoří 10 členek této farnosti, které se starají o jednoho sirotka ze Rwandy. Pravidelně posílají finanční příspěvek 340 Kč na kontaktní adresu:

**RNDr Josef Kuchyňa,
Komárovice 1,
588 22 Luka nad Jihlavou,**

který má na starosti registraci přihlášek, přidělování dětí, distribuci dopisů apod. Adopce srdce je součástí Hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI.

Naše farnice byly nadšeny touto konkrétní pomocí a chtěly ji také uskutečňovat. Jejich horlivost jsem chtěla brzdit. Připomínala jsem jim, že členství v Adopci srdce není jednorázová podpora, ale finanční závazek na více let, třeba až do dospělosti

Duchovní příprava podbořanských farníků před rokem 2000

hostitelky bohaté pohoštění. Stojí za pozornost, že obě pouti, tedy poutní bohoslužby i následné agapé vzbudily zájem i ostatní krásnodvorské veřejnosti. Svědčí o tom relace v místním Bulletinu Krásnodvorská č. 10, kde pisatelka (nikoli z řad věřících) nabádá občany k následování této pěkné tradice a k návštěvě kostela. Zdá se, že cesty a formy evangelizace mohou být rozličné!

Rovněž putování po farnosti bylo zdařilé a duchovně bohaté. Cestovali jsme autobusem pod vedením P. Alexandra za zpěvu mariánských písní a s modlitbou růžence během cesty i na jednotlivých zastávkách. Navštívili jsme nejzazší visky farního obvodu; původně jistě krásný, výstavný, nyní žel zchátralý kostel ve Vikleticích na břehu Nechranické přehrady, a naopak vzorně čistý a bohatě kostelík v Rostylech, o který pečují obětavé místní farnice, které nás poutníky přivítaly s neskrývanou radostí a láskou. Vrcholem putování byly dvě mše sv.: v krásném kostele sv. Václava v Novém Sedle a v kostele zasvěceném sv. Michaeli archanděli v Blšanech. Obě pout-

ní mše sv. celebroidal milý host — Mons. P. Karel Havelka, generální vikář naší diecéze, koncebrovali P. Alexander Siudzik a v Novém Sedle také P. Špaček ze Žatce, který s sebou přivezl plný autobus žateckých poutníků. Otec generální vikář přijel původně pouze do Nového Sedla, ale ochotně s námi doputoval ještě do Blšan. V homiliích nám vroucně promluvil o odkazu sv. Václava a o významu úcty k sv. andělům strážným.

Vyvrcholením Novény byla rekolekce, která začíná být v Podbořanech tradicí — koná se již třetím rokem. Letos je vedl P. Ivan Marek Záleha O.Praem., který působí v sousedním Žatci, a ochotně se tohoto úkolu ujal.

Po tři dny orientoval naši pozornost především na témata hluboce aktuální právě pro předadventní dobu, tj. na postoj člověka k svátosti smíření, k odpuštění, milosrdenství. Jsme vděční za to, že se nám odkryly i jiné pohledy na tyto otázky, než jak jsme zvyklí uvažovat podle svých, někdy povážlivě chatrných znalostí. Je jistě užitečné občas „zajet na hlubinu“.

Jsme v závěru naší Novény a již dnes lze říci, že tato forma pomoci naší duchovní přípravě na Milénium byla cenná a že Novéna přinesla užitek každému, kdo k duchovní obnově přistoupil s vnímavou duší. Myslím, že mezi námi účastníky vytvořila tato společně prožitá zastavení — zvláště putování po farnosti — opravdový pocit společenství.

Na cestu duchovní obnovy je pozván každý. Kdo zmeškal začátek, má ještě příležitost se zúčastnit posledního zastavení, a to děkuvně pobožnosti na závěr občanského roku v Podbořanech. Ještě má možnost nechat na sebe působit ducha Jubilea a uvědomit si memento, které vyjádřil např. Angelus Sibelius těmito verši:

*Jak praví kalendář, rok starý skončený je
a nový nastává. Však pomni, křesťane,
kdo novým člověkem se v Bohu nestane,
ten stále doposud jen v starém věku žije.*

JUDr. Ludmila Vítová, Podbořany

takového adoptovaného dítěte. Byly si toho vědomy, na svém úmyslu trvaly. Vytvořila se dokonce tři společenství o celkovém počtu 30 členek. Zvolily si své patronky: sv. paní Zdislavu, sv. Máří Magdalenu a sv. Bernardu.

Rozhodly jsme se, že svoje příspěvky budeme posílat čtvrtletně. Hned v prosinci 1997 jsme odeslaly 3 100 Kč a dr. Kuchyňa nám odpověděl, že tuto částku počítají už za příspěvek pro 1. čtvrtletí 1998, neboť je výhodné posílat peníze na začátku každého čtvrtletí.

V polovině r. 1998 jsme dostaly zprávu o zvýšení podpory sirotků na částku 180 USD ročně pro jednoho sirotka v důsledku poklesu kursu dolaru a velkého vzrůstu cen potravin ve Rwandě. V 1. polovině r. 1997 bylo možné za 1 USD koupit 310 FRW (rwandských franků), nyní jen 290 FRW.

Rády jsme tedy zvýšily svůj měsíční příspěvek na 50 Kč; čtvrtletně je to tedy za každou skupinu 1 500 Kč. Odesíláme hromadně nejméně 4 500 Kč; mnohé naše členky přispívají ochotně i vyšší částkou.

O sirotky ve Rwandě se starají polské sestry misionářky; nejstarší z nich, sestra Irena, působí již dvacet let ve Rwandě, kde

se stará ve farnosti Ruhango o 2 500 sirotků, z nichž 210 je nyní podporováno v rámci projektu Adopce srdce. Sestry dětem kupují potraviny, ošacení, školní po-

můcky, obstarávají léky, neboť mnoho dětí je nemocných, hladových a naprosto chudých. Zprávy sester, jak se dovídáme z občasných „Informátor Adopce srdce“ jsou otřesné.

Víme, že ke své finanční pomoci (stejně nepatrné) musíme přidávat i pomoc duchovní — modlitbu a drobné oběti za ty naše adoptivní děti. Dostaly jsme jejich

barevné fotografie — máme dvě děvčata Valentinu a Delfinu (ročník 1985) a chlapce Anathola (ročník 1986). Všichni tři chodí do 5. třídy základní školy. Všem rodiče zemřeli v roce 1994. O děvčata se stará jejich babička — vdova, o chlapce a jeho pět dalších sourozenců se stará dospělý svobodný bratr, který však nestačí obdělávat své pole; rovněž dům je ve špatném stavu.

Již dvakrát jsme dostaly dopisy od našich dětí. Píší je ve svém mateřském jazyce. Sestry misionářky je překládají do francouzštiny a do češtiny pak pan Miroslav Janout ze Strakonice, který je rozesílá příslušným adoptivním rodičům. Podle obsahu dopisů i jejich písma poznáváme, že děti dělají pokroky ve škole. Nejzřetelněji je to vidět na Anatholovi. Jeho první dopis byl celkem krátký, mnohá slova škrtnána a bylo poznat, že je to jeho první dopis v životě. Druhý dopis, za půl roku, je mnohem delší a úprava vzorná. S radostí sděluje, že dostal mimo jiné také kozu, což je pro ně doma obrovský majetek a velká obživa.

Radujeme se ze všeho, odpovídáme dětem s láskou a porozuměním.

Vlasta M. Kouřilová

Putujeme...

Sešla se nám v redakci dvě líčení dvou různých poutí. Každé je jiné, jako je jiná každá pouť. Ale jiný je i každý člověk. Co by asi napsali oba autoři, kdyby se zúčastnili té druhé pouti?

Střípky z pouti.

Je krátce před šestou hodinou ranní a já vycházím do tmy nedělního rána, abych se připojila k poutníkům, kteří jedou do Malých Svatoňovic a Broumova.

Do Malých Svatoňovic, do mého rodiště. Postačí zmínka o nich, aby se mi vybavily desítky vzpomínek na dětství prožité právě tam i na pozdější prázdniny, které jsem zde rok co rok trávila.

Malé Svatoňovice — Studánka, jak se jim v širokém okolí říká. Vzpomínky mě vedou až k prvním krůčkům na lyžích na kopečku před domem, který dnes již nestojí. Kopeček se tehdy zdál tak veliký. Je to vůbec pravda? Vzpomínám na jarní cvrnkání kuliček přímo u kostela, protože tam byly ty jediné správné důlky v otvorech mezi dlaždicemi. Na slavné poutě se všim, co k tomu patří. S kolotoči a houpačkami, se stánky (tehdy se jim říkalo prostě boudy) po celém náměstí, v nichž člověk našel nejen svaté obrázky, svíce, růžence, ale i turecký med a obálky se štěstím. Na kostel, který byl v ten den nacpaný k prasknutí. Ani špendlík by nepropadl. Děti však vždy měly místo. Stály u ohrádky (říkalo se jí mřížka) těsně před oltářem. Já občas stávala pod kazatelnou. Jak jen jsem se tam

mohla vejít? A vzpomínky plynou dál. Připomínám si jaro a s nim louky plné bledulí a petrklíčů, i to, jak jednou před Velikonocemi jsem přišla k otevřenému Božím hrobu v kostele a jak mi bylo líto Ježíše, který tam ležel tak sám, a tak jsem mu přinesla kytičku petrklíčů. Vzpomínám na Vzkříšení, kdy šel mohutný průvod po náměstí do kostela, v průvodu nesli na polštářku trnovou korunu a od polštářku visely stuhy, které drželo několik družiček. I já chtěla tu stuhu podržet. Jednou se mi to splnilo. Byla jsem na to moc hrdá, asi tak jak může být hrdé čtyřleté dítě. Moc se mi líbilo i to, že v každém okně svítily svíčky. A tak by se dalo pokračovat dál. Jako každý člověk má mnoha vzpomínek, tak ty mé se váží právě k Malým Svatoňovicím.

Po bohoslužbě v Malých Svatoňovicích pak pouť pokračovala dál do Broumova. Několikrát jsem v Broumově byla již předtím a vždy mě zajímalo vše, co se dělo kolem broumovského kláštera. Šlo o téměř zničenou stavbu. Jedině kostel jakž takž přečkal minulé černé období. Nyní, když se do Broumova občas podívám, mám radost, že se stále něco obnovuje. Nejprve to byla střecha. Pamatuji se, že průvodce, který nás kdysi po klášteře prováděl, byl velice skeptický a říkal, že už se asi dlouho nic

neopraví, protože nejsou peníze. A při naší pouti už měl klášter i nový plášť, a to neplynuly ani tři roky. Potěšilo mě to, protože vidím, že sice velice pomalu, ale přece se dávají věci do pohybu. Naším cílem však byla kopie turínského plátna, která byla přímo v tomto klášteře objevena teprve nedávno. Je to 300 let stará kopie nesmírné hodnoty. Přistupovala jsem k plátnu se smíšenými pocity. Trvalo chvíli, než jsem se v něm zorientovala, a pak nastala chvíle, kdy šly všechny předsudky a pochyby stranou a začala jsem se nořit do myšlenek o Člověku zabaleném v tomto plátně — a náhlé mrazení a lítost nad vším, co jsme Kristu my lidé připravili mě tak ohromila, že jsem odcházela a nechtělo se mi s nikým mluvit. To všechno za nějakou chvíli přešlo, ale zbylo mnoho pro další přemýšlení.

Tím byla také naše nedělní pouť u konce. Zbývala ještě cesta domů. Co říci na konec? Přesto, že počasí bylo spíše nevlídné, cítila jsem, že mezi námi v autobuse je hezky, vlněná a že jsme prožili hezký a věřím i užitečný den. Za to patří poděkování těm, kteří nám tuto pouť pomohli uskutečnit.

Díky.

S. Hejnová, Mšeno u Mělníka

Svátkem Krista Krále končí církevní rok a pro nás všechny nastává čas účtování. Co nového přinesl uplynulý rok a jak se sami můžeme cítit spokojeni?

Bozkovská farnost, kterou již po několik let spravují misionáři Panny Marie z La Saletty, se celkově povznesla a vešla do povědomí mnoha poutníků. Návštěvnost bohoslužeb se zdvojnásobila, počet věřících přijímajících Svátost Oltářní výrazně stoupl. Také život farního společenství ožívá setkáním maminek i babiček a je pozoruhodné, že se těchto setkání účastní i věřící jiných náboženství.

Farní budovy po velkých

Rok u Panny Marie, Královny hor v Bozkově

úpravách přijímají ve svých zdech rodiny s dětmi a mládež z mnoha míst diecéze, ale i z Polska. Ti zde prožívají část svých prázdnin jako duchovní obnovu. Jsou to vlastně misie, které vedou naši kněží — misionáři Panny Marie z La Saletty. I na tělesnou stránku je pamatováno. Konají se výlety po okolí, do Krkonoš, ale i do Prahy. Večery končí táboračky se zpěvy a nezbytným opékáním uzeniny.

Naši kněží Jan a Jacek, oba Poláci, nemají ovšem na starosti jen Bozkov. Mše svaté slouží

i v okolních kostelích a často zastupují své spolubratry podle potřeby i v jiných farnostech.

Strop kostela, dosud zakrytý lešením, rozkvétá prací restaurátorů do původní krásy. Dá-li Bůh, budou jej moci shlédnout farníci i poutníci v příštím roce.

Letošní poutě u Královny hor a jarní pout do Fatimy a ke sv. Jakubovi do Santiaga de Compostela završily podzimní pouť po stopách sv. Vojtěcha v Polsku. Mnoho poutníků z těchto zájezdů se již nyní těší na příští, jubilejní rok, který chceme oslavit v Římě s audi-

encí u Svatého otce a ve významných římských chrámech a basilikách.

Přejeme všem účastníkům pouti Boží požehnání.

Jar. Kurfirt, Bozkov

Pouť do „Velkého Břicha“

Stejně jako každý rok, tak i letos naše raspenavsko-hejnická farnost vyrazila na pouť. Cílem putování mělo být polské město Walbrzych. (Jeden z nejmladších účastníků název zkomolil, přeložil jako Velké Břicho a ukazoval na mě). Dvacátého listopadu AD 1999 v 5.40 vyjžděly první vozy od hejnického kostela v počtu dvou kusů. Kolem 6.00 jsme zaparkovali u fary v Raspenavě, kde nás přivítal pater ThDrPhLic.-Ing. Miloš Raban slovy: „Jé, vy už jste tady? Kolik je hodin?“ (Z Raspenavy jsme měli vyjždět dle plánu v 5.45). Po krátké poradě (cca 20 minut), při níž jsme se mimo jiné dověděli, kam vlastně jedeme, jsme v 6.30 skutečně vyjeli směr Polsko, přechod Harrachov. Nakonec jsme utvořili tři na sobě nezávislé osádky v počtu třinácti poutníků věkového průměru od 9 do 99 let. Až na pár nedostatků (neměli jsme vlastně žádnou vhodnou mapu Polska, pojištění, zelenou kartu atd.), jsme se cítili velice dobře.

Na *granice Panstva* jsme dorazili poměrně spořádaně. Problémy vytanuly přesně na přechodu, kdy za námi přišel pan farář Raban a řekl: „Máte utržený výfuk a táhnete ho za sebou“. Tatínek ověřil informaci a byla více než skutečná, výfuk nám pod autem visel jako „chcípá mrcha“. Pro oklamání „nepřítele“ jsme se tvářili, jako by se nic nestalo, a snažili jsme se projet do Polska. Zdá se však, že utržený výfuk je realita velmi nápadná už jenom pro zvuk, který vydává, když je vlečen za jedoucím automobilem. Ještě asi dva celníci nás na tento fakt upozornili, ale jelikož nic jiného k zabránění průjezdu nepodnikli, pomalu ale jistě jsme projeli do *Pospolity panstva*. Hned za přechodem vylezl tatínek z našeho porouchaného automobilu a kusem drátu, který záhadně vylovil v kufru, výfuk během několika okamžiků mistrně přidrátval. Neodstranil však traktorový zvuk, které naše auto vydávalo. Alespoň jsme měli nějaký poutní sebezápor a zalehlé uši. Teta, která seděla vzadu, si po nějaké době stěžovala, že jí tam něco otravuje. Skutečně, byly to výfukové plyny, které jaksi neodcházely výfukem tak, jak by měly. Naštěstí se neotrávila, a dá-li Pán Bůh, bude ještě dlouho mezi námi.

Dále nám již cesta do samotného cíle poutě žádné velké vzrůšo nepřinesla. Do poutního kostela jsme dorazili kolem 10.30, tedy tak, jak jsme byli objednáni, takže jsme

nakonec ani neměli zpoždění. Těsně přede mší jsme se také konečně dozvěděli, komu je místní kostel zasvěcen — andělům strážným, původně archandělu Michaelu. Kostel pochází z 13. století a v minulém století byl přestaven v pseudogotickém stylu.

Mši jsme slavili s P. Rabanem. Homilie byla zaměřena na konec a završení pozemského putování. Rovněž i na fakt, že „konec a soud nastane pro každého z nás v hodině naší smrti“.

Po mši svatě se nás ujala jakási řeholnice. Domnívali jsme se, že se dovíme něco z historie kostela, ale jelikož jim včera ukradli vývěsku s historií, nedozvěděli jsme se vlastně nic, jenom to, že jim tu nefunguje topení, o čemž se každý z nás přesvědčil na vlastní kůži. Mohu konstatovat, že takovou chřipku, kterou jsem si bez proclení dovezl, jsem ještě za celý svůj krátký život neměl.

Dopřát si šálek čaje se nám také nepovedlo, neboť místní kavárny jaksi nebyly sto pojmut „tolik“ poutníku naráz a ještě k tomu nám scházely *zlotůvky*. Nakonec jsme se spokojili s tím, že se někde stavíme cestou domů, a to nejlépe na našem území.

Cesta domů ubíhala poměrně dobře, jenom jsme tajili dech nad způsobem úpravy okraje vozovky, kdy hlínu a jiné nečistoty

Poutní kostel ve Walbrzychu

vyhrabali doprostřed vozovky. Jízda v tomhle „oraništi“ byla alespoň přiměřená zvuku traktoru, který vydávalo naše auto. Abychom na Polsko do nejdelší smrti nezapomněli, tak jsme asi šest kilometrů před hranicemi píchli kolo. Pouť jsme završili „malým“ posezením v restauraci „Na vyhlídce“ v Kořenově.

S pozdravem Tomáš Mrňávek

Nikdy...

Šest týdnů je našemu děťátku a co už jsme toho spolu zažili!

Nejprve v porodnici, ten první, krásný okamžik, kdy mi chlapečka přinesli do náruče. Sestřička mi vysvětlovala, že fialové zbarvení jeho pokožky je následek porodu a že samo zmizí. Jako kdyby se bála, že budu chlapečka reklamovat. Vždyť mně se líbil i tak. Na svět se krásně mračil, ale já si ho chovala jako největší poklad.

S romskou maminkou na pokoji jsem si dobře rozuměla. Ona měla také čtvrtý porod, ale děťátko třetí. Jedno jí umřelo dva dny po porodu. Lékaři tentokrát preventivně jejího chlapečka velice pečlivě vyšetřili ze všech stran. Maminku ubezpečili, že je dítě v pořádku. Potvrdila jsem si známou věc: Lidé se dělí nanejvýš na špatné a dobré. Na národnosti, vzdělání ani barvě pleti nezáleží. Mezi dobrými lidmi žádné ploty nenajdete. Nejsou potřeba.

Pár hezkých dnů doma — a pak rychle s děťátkem na chirurgii s uskřinutou kýlou. Díky lékařům vše dobře dopadlo, ale vzpomínka na mou bezmocnost jen tak nezmizí. Kvůli operaci a narkóze nesměl malý pít od dvou hodin v noci do půl čtvrté odpoledne. Jak mi zoufale plakal v náručí — a já ho nesměla nakojit.

Díky Bohu, čas nestojí, ale běží dál, ať prožíváme chvíle těžké či radostné.

Pár dnů po příchodu z nemocnice nás čekal křest. Těšili jsme se na ten krásný okamžik a pozvali rodinu a já také své kamarádky. Protože jsem konvertitka z rodiny ryze ateistické, většina pozvaných byla na křtu poprvé a někteří i poprvé na mši. Bylo to pro ně nahlédnutí do křesťanského života. Snad zůstala alespoň stopa v jejich srdcích, malé semínko...

Pouhých šest týdnů a mám tolik nových zkušeností! Jedna z nich je nejmilejší. Všude, v každé chvíli byl Bůh se mnou. Modlila jsem se více než kdy jindy a On mě neopouštěl v radosti, ve strachu, v bolesti, nikdy.

Helena Zdislava Nejedlá, Cítoliby

Rodina potřebuje otce

Pomalou končí rok Boha Otce. Vzpomněla jsem si, že na Kongresu o rodině v Drážďanech hovořil o úloze otce v rodině pan Ben Jacob, otec tří dětí. Sám měl šest sourozenců. Byla bych ráda, kdybyste se mohli zamyslet nad tím, o čem pan Ben Jacob na kongresu hovořil:

K čemu současná společnost vlastně ještě potřebuje otce — muže? Samozřejmě proto, aby chytali pavouky, sekali sekačkou trávník, opravovali kola a jiné věci, aby se tahali s těžkými předměty jako jsou malé děti, tašky s láhvemi pití, aby vynášeli popelnice a odmítali nepříjemné hosty... Seznam takových a podobných úkolů by mohl pokračovat donekonečna. Důležitá je však účast otce na výchově dětí.

Psychologové potvrzují, že matky, které nemají při výchově svých dětí podporu otců, jsou velice přetíženy. A dítě, jehož otec se o toto dítě intenzivně nezajímá, nemá takovou šanci na svůj dobrý vývoj jako dítě, které zakouší otcovu náklonnost i zájem. Švýcarský lékař a psychoterapeut Paul Tournier upozorňuje: „Bůh dal dítěti v osobě otce ochránce, který má dítě chránit do té doby, než bude samo už dost silné. Když otec tuto svou úlohu ochránce zanedbává, zůstává v dítěti po celý jeho život sklon reagovat jen jako slabý člověk. To vidím u všech dětí, které otce nemají — buď že zemřel, nebo se rodiče rozešli nebo otec úlohu ochránce neplní.“

Je jasné, že každý člen rodiny má své poslání a všichni potřebují vzájemné doplnění. Otec potřebuje ženu a děti. Matka potřebuje muže a děti. A děti matku i otce. Je každý otec opravdu připraven **brát vážně** svou úlohu otce v rodině a být tak nezbytným doplněním své manželky a svých dětí? **Doplnit** — to neznamená stáhnout se nezúčastněně stranou, ale dodávat to, co chybí, dávat se plně k dispozici. Tím nechci otce nutit do úlohy pomocníků v nouzi, ale vyzvat je k tomu, aby jako otcové byli nezbytně nutným a nenahraditelným členem rodiny.

Už jsem řekl, že dnešní doba potřebuje především rodiny s dobrými vzájemnými vztahy mezi jednotlivými členy. Rodiny, ve kterých každý **slouží** svými naprosto specifickými dary. To vyžaduje něco veli-

ce nepopulárního — totiž **pokoru**. Tohle slovo se už skoro vůbec nepoužívá a mělo by být vlastně úplně nově objeveno. Pokora znamená odvahu **sloužit**. Mluvíme o otcovství — naše rodiny potřebují muže, kteří mají odvahu sloužit manželce i dětem — naše rodiny potřebují i manželky, které mají odvahu sloužit svému manželovi a dětem, ale rodiny potřebují i děti, které mají odvahu sloužit svým rodičům.

Z vlastní zkušenosti bych rád uvedl jeden příklad. Krátce před Kongresem o rodině, kde jsem měl přednést svůj referát o otcovství, jsem po dlouhé diskusi zakázal své čtrnáctileté dceři dívat se na určitý film v televizi. Utekla

celá naštvaná do svého pokojíčku a poslala mi po své mladší sestřičce lístek: „Můj názor na tvůj referát na kongresu — Rodiny potřebují otce — ale ne takového, jako jsi ty.“

Z tohoto zážitku bych rád vyvodil toto tvrzení: Rodiny potřebují otce s pevnými názory, protože pro děti je nutné, aby si mohly se svým otcem názory vyměňovat. A tyto výměny názorů jsou tvrdé, jdou až na samu podstatu věcí, vyžadují od otců obrovskou energii a nekonečnou trpělivost a lásku — a samozřejmě především taky čas. A navíc přicházejí takové diskuse pro rodiče často v nejnevhodnějším okamžiku. Ale nebojme se. Počítejme s tím. Teprve dneska vidím, jaká to byla pro mě výhoda, že můj otec měl svá pevná přesvědčení, kvůli kterým jsem se mohl jako dospívající chlapec se svým otcem přít. Otcovy názory však nebyly strnulé formy, ale **hranice**, které mě chránily. Právě v dnešní době je pro otce

důležité přistupovat ke všem rozhodnutím s odvahou a nedívat se úzkostlivě napravo nebo nalevo na to, co dělají nebo říkají druzí.

Naše šestnáctiletá dcera krátce vyjádřila své mínění: „Chci vás dotlačit k tomu, abyste rezignovali a nechali mě dělat to, co chci já, jako to tak dělá většina rodičů. Děláte si sami život těžší!“

„Ano.“ zněla má odpověď. „To je ale náš problém, protože my neslevíme, my to nevzdáme — a ty musíš počítat s tím, že my jako křesťané prostě neděláme a nedovolujeme všechno, co dělají nebo nedělají jiní rodiče.“

O něco později má dcera sama uznala: „Jiní dospívající se hádají se svými rodiči jenom o prkotiny, my se přeme aspoň o věci, které stojí za to.“

Jsem já jako otec připraven osvědčit se v těchto diskusích? Jsem připraven nepřenechávat výchovu svých dětí jen své manželce a škole?

Co však může pomoci nám otcům v této obtížné úloze?

Jeden z nejhorších nedostatků současné doby je to, že lidem chybí opravdová, hluboká přátelství. Jen málokterí z nás mají dobrého, osobního přítele. Víte, kdo je to opravdový přítel? Ten, komu mohu svěřit i ty nejnemožnější myšlenky a pocity, aniž mě odsoudí nebo dokonce zradí. Přítel je ten, kdo je i v kritických situacích se mnou, stojí mi po boku a všechno se mnou snáší, ten, pro kterého znamenám tolik, že mě s láskou upozorňuje na mé chyby. Každému otcí přejí takovéhohle přítele. A je to i výzva k tomu, abychom my otcové byli pro manželku i děti takovýmhle přítelem. Já osobně si jako otec uvědomuji své vlastní meze v tomto ohledu.

Odkud brát odvahu a sílu k tomu — sloužit své ženě a dětem, nést svou odpovědnost, být tím, kdo doplňuje to, co rodině chybí?

Na jakém základě mám získávat pevná přesvědčení a být připraven o těchto svých požadavcích v rodině diskutovat?

Odkud mám získat sílu být všem v rodině opravdovým přítelem?

Dovolte mi, abych na to odpověděl jedním příběhem z Knihy knih — z Bible. Je to příběh jedné docela obyčejné rodiny, která měla neobyčejného otce. Jeho syn si myslí, že ho otec příliš omezuje — vynutí si proto na otcí podíl ze svého dě-

dictví a odejde z domova, aby daleko ve světě zakoušel plnou svobodu. Brzy ale pozná, že tato jeho svoboda je vlastně otroctví. A teprve tehdy si uvědomí, nejenom čeho, ale **koho** se vzdal — totiž svého milujícího otce. Teprve v nejtemnější chvíli svého života poznává: Mně může pomoci jen jediný člověk — můj otec. A jediné synovo přání je — zpátky k otci! Ale jak? Jako ten, kdo všechno utratil a zklamal? S úzkostí se vydává syn na zpáteční cestu domů...

A teď přijde podle mého názoru to nejdůležitější — a týká se to i našeho tématu: reakce otce! Otec jde svému synovi vstříc. A s láskou ho objímá. Z ničeho ho neobviňuje. Ani slovo výčitek! Jenom láska. Ano — otec dokonce uspořádá oslavu pro svého syna, který zase našel cestu ke svému otci. Toto podobenství o marnotratném synu koriguje velmi výrazným způsobem tak často rozšířený falešný obraz Boha jako trestajícího, přísného Boha Otce. Mně jako křesťanu pomáhá tento výstižný obraz Boha Otce, abych i já byl svým dětem takovýmto opravdovým otcem. Stále znova a znova prožívám, jak důležitý je **můj osobní vztah k Bohu** jako k Otci — skrze Ježíše Krista. Protože z tohoto vztahu čerpám všechno, co ode mě vyžaduje mé povolání i má rodina. To mi pomáhá, abych se učil být čestným a opravdovým, zároveň mohu taky objevovat své chyby i druhým chyby odpouštět.

Jedině tehdy, až se my otcové podřídíme Bohu jakožto svému Otci, obrodí se i naše rodiny. Přišel čas, kdy otec může znova získat správné místo v rodině. Kdy se rodiny v této převratné době stávají duchovními a duševními centry, opravdovým útočištěm pro všechny.

Potřebují rodiny otce? Odpovědi na tuto otázku mohou být velmi rozličné. Ale zeptáte-li se mě osobně, jsem přesvědčen o jediné věci: Já jako muž potřebuji rodinu.

Co říkáte vy, čtenáři? Jakou máte zkušenost?

zapsala V. Fišerová

Povánoční ohlédnutí

Boží Syn nezvolil pro svůj pozemský život nějakou bohatou a mocnou rodinu, která by mu poskytla k hlásání evangelia prostředky nebo ho chránila před případnými útoky. Rozhodl se pro chudou a bezvýznamnou rodinu, kde musel přispívat vlastní prací k společnému živobytí. Do nejistoty vstoupil již před svým narozením, když Josef uvažoval o propuštění Marie — v tom případě by Ježíš postrádal to nejzákladnější zázemí. Problém se sice díky nadpřirozenému zásahu objasnil a vyřešil, ale vzápětí následovaly jiné strasti: marné hledání noclehu v Betlémě, pronásledování Herodem, útek do Egypta.

Nejen každodenní práci, ale i přijetím křtu v Jordánu uprostřed společenství hříšníků vyjádřil Boží Syn touhu ponořit se do lidského života se všemi jeho nejistotami, starostmi, úzkostmi a pády. Voda představuje významný symbol, podobenství, prázeklad a znamení, jak v liturgii, tak v hlubinné psychologii, zobrazuje život i smrt současně. Skrývá v sobě tajemství, bezodnost, moc, sílu, očišťuje a obcerstvuje, ale také stahuje do hloubky, kde mohou přebývat démonické živly.

Po křtu Ježíšova cesta nevede do paláce nebo chrámu, nýbrž do pohanské Galileje. Dle slov Písma: „Lid, který chodí v temnotách (Galilea, pozn. red.), uvidí velké světlo, nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo“ (Iz 9, 1).

Významným zastavením mezi Jordánem a Galilejí je poušť, místo k životu naprosto nevhodné, které může být také obrazem našeho prázdného a vyprahlého srdce. V poušti ho pokouší ďábel, aby si k svému poslání pomohl mocí, bohatstvím, silou. Ježíš odpovídá slovem Božím. Stejným pokušením prochází církev, učedníci, každý z nás. A jak jsme obstáli? Odvíjí se náš život a víra od biblického a spirituálního základu, nebo radši stavíme svoje náboženství — podle našeptávání ďábla — na materiální bázi?

Kateřina Tetivová

Občanského fóra v Litoměřicích.

Úvodem připomněl historické události roku 1939 a zdůraznil, že mladí lidé byli vždy radikální. Svátek 17. 11. si přisvojili komunisté, ale nezdařilo se jim to — o padesát let později vyšli mladí lidé do ulic znova. Režim byl tou dobou již vyhaslý, směšný, neschopný pokračovat. Svoboda nám padla do klína nezaslouženě: 99 % volilo komunisty a poslušně chodilo na prvomájové průvody. Strany NF tak měly deklarativní podporu, kterou mohly prezentovat na mezinárodním poli.

Zodpovědnost za současný stav nese všechny, nejen několik bývalých estébáků nebo dnešních politiků. My Češi rádi zapomínáme, co jsme zkazili, postrádáme historickou paměť a ochotu k pokání. Podcenili jsme revizi minulosti, ochotu vypořádat se pravdivě s předchozí čtyřicetiletou érou. Po tzv. disidentech, kteří bojovali za svobodu, přišli arivisté — povýšení, ctižádostiví kariéristé — s touhou po moci a zisku. Hlásali, že morálka a etika do politiky nepatří, že všechno vyřeší trh, nemá smysl rozlišovat špinavé peníze, není třeba ochraňovat životní prostředí — ekologové se dostali na seznam extrémistů. Jenže právě tyto lidi jsme si ve volbách zvolili. Nebyli jsme k sobě dostatečně sebekritičtí a promíjeli jsme politikům nechutné věci. Nad duchovními ideály často zvítězila touha po zisku a majetku, závist, hřích.

Po revoluci převládla naivní představa, že stačí, když se budeme mít rádi a usmívat se na sebe. Nyní se objevují názory, že revoluce neměla být sametová, ale krvavá. Dokazuje to, jak v nás stále přežívají komunistické postoje — revoluce je komunistický termín. V Rumunsku zastřelili svého Jakeše, a nejsou na tom díky tomu lépe.

Neměli bychom říkat, že jsme se měli za komunistů dobře. Kdo tohle říká, jen dosvědčuje, že spolupracoval s totalitou a pomáhal budovat nesvobodu. Pokud někdo za svobodu bojoval, měl se naopak špatně, byl ve vězení, nemohl cestovat, nesměl prakticky nic.

Svoboda je hodnota, z níž vyrůstá vše ostatní. Svobodu nám daroval Bůh, který na počátku uzavřel s lidstvem smlouvu. Svobodě je však třeba se učit. Izraelité vyšli z Egypta byli smečkou otroků, kteří si nevěděli s nabytou svobodou rady a vzpomínali na zidealizovanou minulost. Trvalo čtyřicet let, než se stali hrdým a svobodným národem. My jsme na cestě teprve deset let, takže máme ještě čas. Do budoucnosti je třeba hledět nikoliv s „blbou náladou“, ale s nadějí a optimismem.

Kateřina Tetivová, Ústí nad Labem

Chybí nám historická paměť a ochota k pokání

U příležitosti dne studenstva 17. 11. 99 se konala v chrámu apoštola Pavla v Ústí nad Labem vzpomínková akce. Po varhanní předehře vystoupil s úvodním projevem Mgr. M. Šimek, farář z Ústí nad Labem a Kyjova. Připomněl spojitost událostí 17. 11. 1939 a 17. 11. 1989 a upozornil na snadný přechod nacismu a gestapismu do komunismu.

Zamyšlení nad uplynulými deseti lety od pádu komunismu přednesl v ohnivém a strhujícím projevu Mgr. Zdeněk Bárta, evangelický farář z Litoměřic a vedoucí střediska křesťanské pomoci Diakonie, bývalý signatář Charty 77, jemuž byl roku 1979 odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti a který se podílel na založení

Přečtěte si...

Řehole Benediktova, Benediktini Břevnov 1998, cena 200 Kč

S velikou pečlivostí a ve velmi pěkné úpravě vydali břevnovští benediktini Řeholi sv. Benedikta v moderním, českém překladu souběžně s latinským originálem. Je to dílo, které podstatně ovlivnilo historii, kulturu a spiritualitu křesťanské Evropy. Podnes pod touto Řeholí žijí ženy a muži různých řádů prakticky po celém světě.

Schreier, Monica a druzí: Českořímský teolog Vladimír Boublík, Jihočeská universita 1999, 95 Kč

Když jsem někdy v r. 1968 četl knížku Boží lid o pastorální konstituci Světlo národů, nechtělo se mi věřit, že autorem je můj dávný spolužák z Jirsíkova gymnasia v Českých Budějovicích a spolubydlící z biskupského studentského semináře u sv. Václava. Dnes se mi dostala do rukou studie teologické fakulty Jihočeské university, kterou vydali Boublíkovi přátelé k jeho nedožitému sedmdesátinám. Objevuje pro nás teologa Boublíka, v cizině velmi ceněného a nám, bohužel, neznámého.

Pejřimovský, Josef: Náboženství, původ, zkoumání, srovnávání, MCM 1998, 151 Kč

Studie se zabývá původem náboženství, jeho přirozeným zkoumáním z hlediska rozumného poznávání předmětu. Zabývá se zjeveným náboženstvím a současnému člověku nabízí odpověď na otázky: Kdo jsem, odkud přicházím a kam jdu. Hledá východiska k řešení problémů, které se týkají celého lidstva a smyslu a cíle existence světa.

Hrdlička, Josef: Věřím, věříme, MCM 1999, 58 Kč

Jsou to vlastně pracovní texty pro seznámení s novým Katechismem katolické církve a mají posloužit k prohloubení katecheze těch, kdo se připravují na křest, biřmování, přijetí svátosti manželství, rodičům před křtem dětí.

Heinzmann, Josef: Nepokoj lásky, Setkání 1996, cena neuvedena
Galvin, James J.: Nový muž pro nový svět, Setkání 1994, cena neuvedena

Nedávno si mně kdosi stěžoval, že nejsou žádné pořádné a čtivé životy svatých. Když jsem byl v minulých dnech na exerciciích na Svaté Hoře, přivezl jsem si odtud tyto dvě knihy. Jsou velmi poutavě napsány. První líčí pohnutý život Alfonsa de Liguori, zakladatele redemptoristů a druhá je nám blízka tím, že líčí život Jana Nepomuka

ka Neumanna, biskupa ve Filadelfii, rodáka z Prachatic.

Od zrození do věčnosti, Pravoslavná církev 1997, 45 Kč

Protože jsem znám tím, že se mi líbí myšlenky Otců pouště, dostal jsem knížku modliteb, které jsou inspirované jejich myšlenkami. Jsou zde překrásné modlitby k Matce Boží.

Blufeld, Bradley R. a Robert L. Shook: Příběhy z talmudu, Portál 199, 229 Kč

Talmud představuje monumentální dílo shrnující tradiční učení judaismu. Vedle zákonů a nařízení obsahuje i legendy, životopisy a naučné příběhy. Přestože se učení talmudu studuje především v rámci židovské tradice, je jeho moudrost universální, nezávislá na náboženství a národnosti.

Jandourek, Jan a druzí: Zdeněk Matějček, Portál 1999, 229 Kč

Životopisný rozhovor s dětským psychologem, autorem mnoha knih a článků o výchově a psychologii dítěte, vypráví nejprve o jeho dětství a mládí, o milovaných Kladru-bech nad Labem. Pak provází čtenáře studentským prostředím na pardubickém gymnasiu a filosofické fakultě Karlovy university, prostředím nemocnic a rehabilitačních ústavů, i prostředím pražského sociodiagnostického ústavu, dětské psychiatrie a Dětské kliniky Institutu ILF, kde dr. Matějček léta působil.

Marie Ancilla: Ve škole otců pouště, Karmel 1999, 189 Kč

Autorka, členka dominikánského řádu v Lurdech nás ve svém díle seznamuje s učením otců pouště. V první části své knihy se pokusila vytyčit etapy našeho putování k Bohu. S jejím přispěním jsme zkoumali poznání Boha pomocí poznání sebe. Objevili jsme, jaké

ústřední místo zaujímá duchovní boj ve svých dvou rozměrech. Je to boj proti neřestem a na druhé straně získávání ctností. A toto je obsahem druhé části této tak vynikající knihy.

Kinast Robert L.: Reflex víry, Karmel 1999, 79 Kč

Knihy má podtitul Modlitba ve světle druhého vatikánského koncilu. Dokumenty 2. Vatikána se používají k různým účelům, jsou však málokdy využívány jako motiv k modlitbě a jako možnost modlitby ji nabízí právě tato kniha. Vybírá určité pasáže koncilních dokumentů, doplňuje je vhodnými úryvky evangelíí a předkládá je jako náměty k meditaci či modlitbě.

Nepřehlédněte!

Fišer, Zdeněk: Plný život ve stáří, Karmel 1999, 169 Kč

Autora velmi dobře známe jako pilného přispěvatele Zdislavy, kde publikuje vyprávění o vyslyšení proseb na přímluvu sv. Zdislavy. Autor v této své knize přináší množství zajímavých inspirací pro seniory. V její první části uvádí, jak žít činnorodě pro Boha i pro sebe, pro radost a krásu, pro druhé lidi a pro dobro a zdraví. Ve druhé části hovoří o tom, jak se vyrovnávat s nemocí, utrpením, smrtí.

Od téhož autora vydalo stejné nakladatelství knihu

Dobrodružství třetího věku,

kde svými myšlenkami vytváří autor most k hlubšímu pochopení a přijetí sama sebe.

Kdo si objedná obě knihy najednou u zášilkové služby Karmelitánského nakladatelství, Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice, zaplatí místo 287 Kč jen 230 Kč.

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

IČO: 631 38 557 DIČ: 196-7508122655 IČO: 631 39 901

Dopisy posluchačů z litoměřické diecéze

Manželé z Kamenického Šenova:

... všichni v různých částech dne posloucháme Proglas. Zatím jsme neobjevili pořad, který bychom vždy vypínali, i když ne vždy je na vše nálada a čas. V sedmičlenné rodině je stále co dělat, kolem baráku... Do školy i do zaměstnání je třeba chodit. Nebýt toho, trávili bychom poslechem mnohem víc času...

... Když se teď koukám do zpravodaje na seznam pořadů, uvědomuji si, že mnohé jsme ještě neslyšeli.

Dokud jsme byli studenti, měli jsme poměrně aktivní kontakty s mnohými skupinami křesťanů. A to bylo pro nás také duchovním obohacením a zdrojem růstu. Jak jsme stárnuli a přibývaly děti, ubývalo času na udržování kontaktů, čímž částečně stárneme. Díky Rádiu Proglas máme dojem, že jsme opět účastni něčeho z toho, co jsme před lety jako mladí prožívali. I to, že někdy zaslechne jméno někoho z jiného konce republiky, koho známe, nám udělá radost.

Posluchačka Eva:

... často se chystám Vám něco povzbudivého napsat, ale píši Vám vlastně teprve po druhé. Prvně — ze samé radosti — hned jak jste začali vysílat z Ještědu. Máme totiž chalupu v obci Václaví, která patří do Rovenska pod Troskami — a tak jsme byli šťastni, že Vás slyšíme...

... Jen se obávám, zda-li těch posluchačů bude tolik, abyste Ještěd mohli udržet. A tak mám vždy radost, když se objeví ve vzkazech či listárně zmínka o někom z této oblasti.

Co byste měli vědět

Rozhlasové vysílání komerčních soukromých rozhlasových stanic je financováno příjmy z reklam. Křesťanské Radio Proglas je nekomerční stanicí, v jejímž vysílání reklamy nenajdete. Provoz rádia je hrazen dary posluchačů.

Většina přispívajících je zároveň členy Klubu přátel Radia Proglas. Ten čítá k začátku prosince letošního roku 13 750 členů. Členy mohou být jednotlivci i celé rodiny, proto na jedno členské číslo připadá v průměru dalších 2, 6 lidí.

Členství v klubu není vázáno pravidelnými příspěvky. Jejich výše se pak různí — někdo dá stokorunu ročně, jiný částku mnohem vyšší. V průměru se nám pak od

Křesťanskou
rozhlasovou stanicí
Ize od 1. srpna
poslouchat také
z vysílače
JEŠTĚD 97,9 FM

jednoho člena shromáždí za rok okolo 900 korun.

Provoz vysílače na Ještědu přijde asi na 2 miliony korun ročně. Není to malá částka, ale víme, že území pokryté signálem z Ještědu je rozsáhlé — od Orlických hor přes polabskou nížinu až ke Krušným horám. Doufáme, že se nám poplatky, které za provoz vysílače patří Českým radiokomunikacím, podaří uhradit z příspěvků našich posluchačů, žijících na území pokrytém signálem z Ještědu.

Prostředky na vysílání do konce tohoto roku jsme získali zvláštní sbírkou „na Ještěd“, která proběhla mezi posluchači pradědské, brněnské a svatohostýnské frekvence. Roční náklady ještědského vysílače mohou být uhrazeny přibližně dvěma tisíci členů klubu. Od srpna do listopadu se jich však zatím přihlásilo z nové oblasti okolo 250 a měsíčně jich přibývá asi 80. Bylo by potřeba, aby toto číslo vzrostlo na přibližně 200 měsíčně.

Brno: Radio Proglas se v pátek 10. prosince v rámci Dne lidských práv připojilo k protestním akcím proti krveprolití v Čečensku. Smyslem vysílání toho dne bylo zprostředkovat posluchačům co nejvíce informací o tamní tragédii. „Ruští generálové se rozhodli skončit s pokusy Čečenska získat nezávislost na Ruské federaci a srovnat město Groznyj se zemí...“, kon-

Tomáš Tesař při moderování vysílání Radia Proglas

statovala šéfredaktorka stanice **PhDr. Marie Blažková**. Podle jejího názoru je důležité nedovolit, aby osud Čečenska byl lhostejný občanům naší země, která má se sovětskou okupací bolestnou zkušenost.

Kontakt: Kateřina Lapčíková, redakce zpravodajství; tel: 05/43 21 72 41; fax: 05/43 21 72 45; mobil: 0603/168 503; e-mail: public@proglas.cz

4. výročí vysílání Radia Proglas

Brno: Radio Proglas, jediné křesťanské rádio v České republice, oslavilo 4. výročí zahájení vysílání ve středu 8. prosince o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie. Při této příležitosti celebroid slavnostní mši královéhradecký biskup Dominik Duka v kostele sv. Augustina v Brně. Právě z tohoto chrámu přenáší Radio Proglas pravidelně katolické bohoslužby.

Vysílače Radia Proglas:

Velmi krátké vlny:

Svatý Hostýn 90,6 MHz
Praděd 93,3 MHz
Ještěd 97,9 MHz
Brno 107,5 MHz

Vysílání ze satelitu:

Kopernikus 2, 28,5° východně digitálně MPEG2; 11,477 GHz; 30000 Msymb./s, FEC 3/4;

Živé vysílání na internetu:

live.atlas.cz/proglas.asp

Registrované partnerství versus Boží zákon

Před několika měsíci, kdy probíhala diskuse o tzv. registrovaném partnerství homosexuálů, objevila se i v naší katedrále petice proti přijetí této normy do zákona.

Protože stanovisko katolické církve k této záležitosti je jednoznačné, podobně jako k zabíjení nenarozených dětí, či eutanasií, očekávala jsem, že všichni věřící připojí pod petici samozřejmě svůj podpis. To jsem se však zmýlila. Mládež procházela kolem s tím, že oni jsou přece tolerantní, a jedna zbožná paní dokonce pravila: „Proč by spolu ti homosexuálové nežili, když je Pán Bůh tak stvořil...“ Byla jsem úplně šokována. Podle této logiky zřejmě Bůh také stvořil nemoci, války a katastrofy všeho druhu...

Hlavní celebrant mše svaté tehdy bohužel ani z moci svého úřadu, ani z kompetence profesora morálky k věci nic neřekl. Předpokládal asi, že mají všichni přítomní v tom problému jasno. Mnozí věřící a zřejmě i kněží se domnívají, že se jich zákon o soužití osob stejného pohlaví netýká, ta záležitost je nezajímá, je pro ně možná tabu, odmítají o ní mluvit. Uvědomme si však, že tak mlčky souhlasíme s jednáním, které podle Katechismu „odporuje přirozenému zákonu, je vnitřně nezřízené a v žádném případě nemůže být schvalováno“ (§ 2357). Nejde tu, zdůrazňuji, o homosexuální orientaci, s níž se člověk může narodit a za níž nemůže, ale o praxi, za kterou je zodpovědný. Povoláním svazků partnerů stejného pohlaví uzákoníme právě tuto praxi jako legální, „normální“.

Osoby handicapované abnormálním sexuálním zaměřením přijímáme a ctíme jako každého jiného člověka. Hodnota člověka nezáleží na jeho hormonech, ale spočívá v jeho rozumu, vůli a dalších schopnostech. Často jsou to lidé mimořádně citliví, umělecky nadaní a inteligentní, kteří toto břemeno unesou a promění v pozitivní energii. Řada umělců a géníů s tímto sklonem zápasila (např. Michelangelo, Čajkovskij) a jejich krásná díla vznikla právě díky prožívání a přetváření bolesti tohoto kříže. Jde o poruchu, se kterou se postižený člověk musí naučit zacházet, a nikdo ho pro ni nemá právo odsuzovat nebo znevažovat. Směrnice v Katechismu je však jasná: „Homosexuální osoby jsou povolány k čistotě,

Katechismus katolické církve:

ČISTOTA

A HOMOSEXUALITA

2357 Homosexualita označuje vztahy mezi muži nebo ženami, kteří pocítují pohlavní přitažlivost, výlučně nebo převážně, k osobám té

hož pohlaví. Během staletí a v různých kulturách se projevuje velmi rozmanitými způsoby. Její psychologický zrod zůstává z velké části nevysvětlitelný. Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, vždy proklašovala, že „homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené“. Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány.

2358 Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav; pro většinu z nich je to zkouška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jемnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.

2359 Homosexuální osoby jsou povolány k čistotě. Skrze ctnost sebeovládání, jež vychovává k vnitřní svobodě, často skrze podporu nezištného přátelství, modlitbu a svátostnou milost mohou a mají se postupně a rozhodně přibližovat ke křesťanské dokonalosti.

k abstinenci od homosexuálních praktik a vztahů“ (§ 2359). K tomu se dá ještě dodat, že sexuální zkušenost není podstatou lidského naplnění.

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu a vše, co udělal, bylo „dobré“, dokonalé. Víme však, že hříchem byla původní harmonie narušena, takže nikdo z nás není dokonalý. Každý máme nějaký špatný sklon, nějakou „úchylku“, všichni jsme zatíženi hříchem. Tím spíše se obracejme k Božím zákonu a k učení církve a nebojme se nazývat hříchem hříchem. Hřích je nutno odsoudit (nikoliv hříšníka), nenechat si namluvit, že je to „normální“. Boží pravidla jsou platná pro všechny lidi, i pro nekřesťany, bez ohledu na to, že se jimi neřídí, že je neposlouchají.

Ne všichni lidé se hodí pro manželství — a zdaleka ne jen pro sexuální orientaci — není žádnou tragédií, když proto v manželství nežijí. Určité procento populace se také např. narodí barvoslepých. Je snad diskri-

minací, že je nenecháme řídit vlak či autobus?

Pokud nesouhlasíme s uzákoněním homosexuálních svazků a jejich postavením na roveň manželství, není to proto, že jsme netolerantní. Tady jde o něco úplně jiného! Je-li něco uzákoněno, stává se to obecně platnou normou, která zpětně působí na obecně uznávané morální zásady a na veřejné mínění, které výrazně ovlivňuje chování jednotlivce. Podle učení církve jsou veškeré sexuální úkony mimo manželství nepřípustné a hříšné. Jinými slovy — jedinou alternativou k heterosexuálnímu manželství (před Bohem stvrzenému) je sexuální abstinence. To je řád, který nám dal Stvořitel. Víme, že je nepopulární toto hlásat a že se tomu mnozí duchovní raději vyhýbají. Je však třeba hovořit otevřeně: pohlavní styk před manželstvím, po rozvodu manželství, mimo manželství (nevěra), prostě nemá být. Jsou tisíce heterosexuálních lidí, kteří se tímto řádem řídí, kteří žijí sami, zůstali sami (opuštění partnerem), kteří mají manželského partnera jako sexuální objekt (např. pro nemoc) nepoužitelného. Boží přikázání hovoří jasně, navzdory tomu, že většina je nezachovává, že se jim vysmívá.

Dovolíme tedy, aby zákony v našem státě byly v tak přímém rozporu se Zákonem Božím? Logiku takového zákonodárství lze ilustrovat příkladem s jiným přikázáním desatera: Všichni víme, že se nemá krást. Jsou ale lidé, kteří krádež považují za cosi normálního, ba pozitivního, kteří to mají už jaksí dáno „v genech“. Dovolíme jim tedy ze zákona, že nás mohou okrádat a brát si všude, co chtějí, protože se takoví narodili, mají takovou „orientaci“?

Položme si otázku, kde jako věřící katolíci stojíme: Za učením církve? Nebo jsme takzvaně „tolerantní“? Samozřejmě, že nejsme bez hříchu: Všichni lžeme, závidíme, pomlouváme, jsme pyšní, líní, pokrytečtí, nestřídmí... I přesto jsme povinni vystupovat na obranu Božích norem. Není důvod, abychom nechali hřích povýšit na zákon, který by nepochybně zhoršil mravní vědomí společnosti a který by degradoval manželství a rodinu. Zamysleme se nad sebou, zda v té věci konáme, co máme konat, zda se modlíme pravdivě „tělo, svět, ďábla přemáhám...“, zda skutečně využíváme své právo ozvat se a postavit se proti zlu.

Marie Landová, Litoměřice

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

Jste spokojeni s výběrem hudby v křesťanském rozhlasovém vysílání? Autor prvního dopisu apeluje na Radio Proglas, aby zařazovalo více písní „starší generace“.

Křesťanské pořady nevysílá v Čechách pouze Radio Proglas, ale i veřejnoprávní média. Situaci náboženských redakcí a jimi připravovaných pořadů rozebírá ředitel křesťanského vysílání Českého rozhlasu Miloš Rejchrt v dopise, který byl podnětem k napsání prvního námi zveřejněného dopisu.

Vážený otče Martine,

v lednu letošního roku jsem se obrátil na redakci Křesťanského vysílání s přáním zařadit více tradičních křesťanských písní z našich kancionálů, aby si přišli na své i posluchači starší generace.

Bylo mi sděleno — cituji: „Že nejsem zdaleka jediný, kdo by v Křesťanském týdeníku uvítal jiný typ hudby a že výběr hudby je jasně limitován. Hudba vážná v žádném případě a i ta „nevážná“ musí být s hudebním repertoárem Radiožurnálu přinejmenším příbuzná.“

Dnes se tedy obracím na Vás, zda by nemohly křesťanské písně z našich kancionálů znít častěji. Dovolávám se spravedlností vůči starší, či staré generaci zpěvných babiček i dědečků. Jsou tu ještě s námi a vdovin groš jistě již poslali.

Nebylo by možné zařadit do pořadu píseň dne a pravidelně ráno v poledne a večer zahrát nějakou mešní nebo mariánskou píseň v počtu třeba jen tří slok. Jsou to písně z dědictví našich otců a prosíme jimi o jeho zachování.

V magazínu „Vlnění“ nám, ale i Vám osmašedesátiletá babička velmi pěkně popisovala své čekání na „Ave Maria“.

Je pravdou, že jednou za týden v nedělním odpolední v pořadu Na přání posluchačů máme možnost si tento žánr písní poslechnout. Není to trochu málo na přání a možná za peníze?

V závěru bych vám chtěl poděkovat za krásné slovo i hudební doprovod „Babičky“ Boženy Němcové. Nemělo by se něco z Babičky opakovat na Vánoce? ČT možná Babičku opět neuvede. Škoda, že jste tento lidový katechismus vysílali dopoledne a večer, kdy děti byly ve škole a nebo již spaly. To už naše děti a vnoučata nepotřebují moudrost této křesťanské ženy?

Kopii dopisu posílám do redakce našeho diecézního časopisu Zdislava. Neberte tento fakt jako nátlak, ale jako snahu o in-

formovanost čtenářů o tom, že mi není lhostejné jejich někdy celodenní čekání na písničku, která jim připomene jejich mládí a hodiny strávené před svatostánkem.

František Němeček

Vážený pane Němečku,

děkuji vám za dopis z 23. 1. 1999. Nejste zdaleka jediný, kdo by v Křesťanském týdeníku uvítal jiný typ hudby. Ovšem naše náboženská redakce nemá v této věci volnou ruku. Do obsahu mluveného slova nám sice doposud nikdo nezasahoval, ovšem očekává se, že příspěvky budou svou formou zapadat do celkového stylu Radiožurnálu: tedy žádné přednášky, žádné dlouhé meditace, spíše reportáže, rozhovory, ne delší než 5 minut. Nu — a co se hudby týče, tady je výběr jasně limitován: hudba vážná v žádném případě, a i ta „nevážná“ musí být s hudebním repertoárem Radiožurnálu přinejmenším příbuzná.

Váš dopis si dovoluji předat Radě Českého rozhlasu a těším se, že nám zachováte posluchačskou přízeň navzdory tomu, co se vám ve vysílání nelíbí.

Díky za nápad pro „Skryté krystaly“. Nemohli bychom někdy s reportážním magnetofonem navštívit Vás?

Miloš Rejchrt

Dolní Kruhy žijí křesťansky

Upřímným pozdravením a přáním všeho zdu v bohu libé práci vaší redakce přicházíme v době nadcházejícího adventu s vyznáním hluboké úcty k vám za to, co vše konáte pro všechny, zvláště křesťanský lid. Jsem dávným odběratelem a čtenářem Katolického týdeníku a po vašem vzniku i Zdislavy. Oba časopisy jsou nejen zdařilými informátory k víře v Boha, ale i vzpruhou a ukazatelem po trnitě a kamením zavalené cestě každého dnešního věřícího člověka. A nyní od srpna se udává doslo-

va ZÁZRAK spočívající ve vysílání naší první křesťanské stanice Radia Proglas, jež vyplňuje radostně život každého, kdo chce každodenně slyšet Boží hlas. Jsme nesmírně šťastni a jako důchodci žijící ve stísněné společnosti prodchnuté ateismem dýcháme svou křesťanskou duší tak jako nikdy za našich dosavadních životů. Patří vám všem nezměrný dík za to, že dá-li Bůh, budete nás provázet trvalou podporou Božího slova až do konce našich životů.

Jsem 72letý kronikář dvou menších obcí, a to Podolí a Sychrova u Mnichova Hradiště. Při konání mého letitého poslání kronikáře konám vše pro oživení víry a obnovy starých českých zvyků s cílem probuzení z tvrdého spánku způsobeného neblahým vlivem komunismu, který v nás všech zanechal stopy nezájmu a mizivé víry v Nejvyššího.

Za bývalé éry se ztratily kroniky obou bývalých samostatných obcí, a tudíž jsem se od roku 1993 s plným nasazením ujal úlohy pisatele dějin našeho regionu pro nastupující generace. Je co dokumentovat: dosáhl jsem genrální opravy kaple v Sychrově, která byla v roce 1988 již určena k demolici. 22. 7. 1990 byla za velké účasti občanů posvěcena litoměřickým biskupem J. Kouklem. V roce 1992 jsem nechal opravit torzo podstavce po zničené soše sv. Jana Nepomuckého a zasvětit pomník Panně Marii... (viz fotografie)

Knihu Historie nehodlám postoupit zdarma tomu, kdo by ji byl schopen v budoucnu zašantročit, jak se to stalo v letech minulých. Téměř 300 stánek zápisů, 30 krásných ilustrací a dokumentárních fotografií jsem ochoten v mém pozdním věku postoupit tomu, kdo zaručí, že nebude zneužita a nepodlehne zkáze...

Oldřich Sedláček, Dolní Kruhy

Odkryješ skrývačky z liturgie?

1. Poslouchej, Věrko, steleš si sama ráno postel, nebo to necháváš na mamince?

2. Celí promočení, až na kůži mokří žáci běželi i se svým učitelem do chaty na vrcholu Hvozdu.

3. Pročpak ses více nesnažil, Jardo, v té matematice?

4. Hledáš klíče? Mám je v tom šedém baloňáku v předsíni.

5. Naše malá Lenka lichá a suchá čísla ještě nezná, ještě se to neučila.

6. Ať vezme Luboš to lano do svého batohu, nemá v něm skoro nic.

7. Nepůjčil by mi Pepa ten anglický slovník?

8. Rozhodčí Václav Adam bonifikoval třetí družstvo deseti body.

9. Můj bratranec staví nový domek na zahradě svých rodičů.

10. Váš Pavel umí moc dobře hrát na varhany, že?

A jak dlouho ti budou trvat tyhle?

11. Tmavá noc evokuje ve mně vždycky něco tajemného

12. Nevíš, jestli je slepýš oboživník nebo plaz?

13. Co teď váš Jožan dělá — ještě chodí na průmyslovku?

14. Ve studánce u lesa byla voda čistá jako křišťál.

Co je špatně?

Na obrázku je 10 věcí, které v roce 7 před Kristem ještě nebyly vynalezeny. Které to jsou?

Víte, že...?

„Tři králové“ nemuseli vůbec být tři? V bibli (Mt 2, 1) se hovoří pouze o „mudrcích“. Na jejich počet se usuzuje jen podle tří darů: kadidla, zlata a myrhy.

2000

Uvědomujeme si, že počítání našeho letopočtu, od kterého se odvíjejí celosvětové oslavy roku 2000, má počátek ve stáji na slámě?

Najdete správný symbol?

Litoměřická diecéze má deset vikariátů, jejichž jména a symboly jsou v tomto rámečku. Dokážete odhadnout, který symbol patří kterému vikariátu?

Vikariát:

českolipský
děčínský
liberecký
litoměřický
lounský
mladoboleslavský
podkrušnohorský
teplický
turnovský
ústecký

Vážení přátelé a čtenáři Zdislavy,

díky vašim příspěvkům jsme mohli naplnit toto rozšířené číslo. Věříme, že jste našli zajímavé informace od našich příspěvatelů i redaktorů. Budeme vděční i za vaše aktuální příspěvky týkající se jak minulých, tak budoucích událostí v naší diecézi. Nemusejí to být události pouze církevní (pouť, svěcení apod.), ale i kulturní, společenské, historické, kuriozity. Pouze prosíme, abyste při oznamování budoucích akcí věnovali pozornost aktuálnosti (Zdislavu dostávají čtenáři nejdříve druhou neděli následující po uzávěrci čísla, tedy asi 10 dní). Vděční budeme i za kvalitní fotografie nebo dokonce kresby týkající se naší diecéze.